

Görög mythosok.
(Regék)

Jelige: »Sallás » Apolló nemek az istenibb

Bölcset » erősebb bajnokai lelkeset.

Bereznyei

Sályamú,

a magyar tudományos Akadémia
által, 1885. évre hirdetett Gyöf. Ka-
dasdy fele jutalomra.

I. Rész.

Hősök.

Első fejezet.

Tartalom.

	Lap.
Előszó	5.
Tyris	9.
Phephalos és Prokris	22.
Narcis	57.
Theseus	60.
Minos és Minotaurus	80.
Arcturus és Alpheios	94.
Skylia	99.
Phrixos és Helle	112.
Saron	114.
Mythologiai alakok	
Dionysos	162.
Plutus	162.
Hymen	163.
Hyagnedes	163.
Homos	164.

Előszó.

Midőn e művemnek kiadom, igen sok lebeg szemem előtt, melyet mintegy dióhéj-
ba szorítva, kötelességemnek ismerem a tisztelt olvasó becses tudományára hozni.

Mythologia, helyesebben mythos czim alatt, mely a görögöknek örökös legrőbb regéit foglalja magában, oly nagyszerű mű, miként a jelenkor a phantasia terein, ily művet eddig még nem alkotott. De tanulmányozás folytán tapasztalható: hogy a nemzetben él még a mythosnak eltorzult alakja, s ez egy oly szöbéli mese hagyomány, mely atyjától fiúra maradván, egyes tények és jelenetek kihagyásával, évszázadok hosszú során át, még mai napig is fentartotta magát.

Ezen tény igazolására felhozom a Következőket. Ugy hiszem, hallottak önök mesét a nagygyő tündérvországról, mely földi menyország

volt, de egy véletlen átok folytán fekete várossá
átváltozott. Ha tapogatódsunk utána, bizonyo-
san ráakadunk a titoknak kulcsára is.

A tündérország: a nap; az átok: a sötét-
ség; tündérország fekete várossá átváltozik;
a nappalra következik az éj. Ekkor ismét vál-
tozás áll be, az átkot mondó személy haldoklik,
átkát visszavonja, s tündérország ismét az
ami volt. Az éj nem tart sokáig, haldoklik,
végre meghal, s feltámad a nap s az éjjet el-
nyeli a világosság.

Ebben rejlik minden tündérmese más-más
alakban előadva, melyek rendszeren szál vég-
ződnek: hogy a szereplők most is élnek, ha meg
nem haltak; mert nagyon természetes: az éj-
szaka, nap, csillagok, felhők nem halnak meg
sohasem.

A görög költők szerint az égi testeket sze-
mélyesítették, ^{emphorionizáltak,} s így azokat a legjobb rege alakok-
ban dolgozták fel.

Nálunk Petőfi Sándor dal költő volt

az elvő. Mi a nép ajkán Perinó regéket ma-
gyaros alakba öntve, egy népies eposzban kidol-
gozta. Ha ezen eposzt szoros vizsgálata alá vesszük,
udjövünk azon hasonlatosságra, mely a görög
regék közt létezik.

Emnek bizonyítására szolgáljon bevezetőül
Petőfinék mindenki által ismert: „János vitéz”
című néprege eposza.

Szereplő kettő van rendszerben, egy juhász
bojtár és egy leány; a bojtár képviseli a napot,
a leány a tavaszt. A bojtár szereti a leányt, a
nap szereti a tavaszt; de a leány is szereti a boj-
tárt, viszont a tavasz is szereti a napot.

Szerelemes kedvük nem tart sokáig, ma-
gyon természetesen: mert szép tavaszi nap al-
kalmával nem ritkaság a zivatar. A leány
nevelő anyja sompolyogva jön, s midőn ész-
reveri a szerelmeseket, mintegy ezetvesztetten
(v. ezerevetten) rájok tör. A zivatar lapán
jön, de káros hatással tudozik, s elválasztja
a napot a földtől.

A görög regék ismerete mindenkinek felette szükséges azért, mert a ké műköltőknek, mint pl. Beresenyinek műveit a költő szellemében érteni kívánva, az ezek is ezen az alapon, t. i. a görög regék elrajzítására után lesz képes.

Eznek alapján, hogy ezen regék a t. olvart emlékezetbe mintegy beérődjenek, elhatároztam magamat azokat versbe önteni, s így maradandóvá tenni.

Be kell vallanom azonban azt, hogy a jelentéktelen eseményekre melyt nem fektettem, s ezt technikai neheziségek folytán ezen gyűjteményből kihagytam. Kellett ezt tennem azért, hogy a t. olvart figyelmét mindenkor az regé legszebb része kösse le, s így a fő utról mellékes utakra le ne térhessem.

Ezek után műveimet a m. e. olvart becses példafogarába ajánlom.

Budapesten, 1884. december hóban.

Sisztelettel:
A szerző.

Tyró

Thessaliának arany fákkal himszette vidékén,
Hol az arany haja szép Enipeus ualga magában,
Egykor látogatást tett Tyró, Salmons lámpa
Mint vitéz, pajzsos, vagy mondjuk: heresi ruhában.

Szép Enipeus előtt megállt s így szólt örömben:
- Vendég érkezve hozzád jó, drága barátom;
Adj szállást, kérek, ne feledd az én szokásunk,
Bírel jöttém eled is az a vitézi tanácson.

Szép Enipeus mi így fogadta őt, s válasza ez volt:
- Ön szokásunk mint idegerut látlak szeretettel,
Szállást nélkül adok, csak mondd, méit nőies szerződ?
Vagy ha leány volnál, méit jöttél így viselettel?

- Nem tagadom, tudod még: én nő vagyok... sok de szeretlek!
Eppen azért jöttem hozzád hogy szívemet adjam
Jó szívedet ifjú, ne tagadd meg ebbe kértem,
Nagy a szerelmem, így ne akard hogy bíra fakadjam.

Február hexameterében

-Szép vagy lányka, nekem tetszel, s már hogyha ritártad
 Szívedet, érszelmed. Kötelességem nekem aktior
 Hujlétkomba fogadnom örömmel drága leány te,
 Hogyha szereted, szerelenn öre légyen földi aranykor.

Mely bennünket övedz éltünk legszébb tavaszán át.
 Más szóval: Kezedet fogadom és fejzed e naptól
 Lenni fogok; Kebelemre borulj mint édes feleségem -
 És távol tartad magadat mindegy az atyádtól,
 Így szeress majd nyugtot, melylyel szélsőn elérem.

Wisszavonultam egy szép völgyes erdei lakban
 Töltök napjait két szép kis gyermekkel,
 Kik játszottak egész nap lombok árnya alatt, hol
 Kengyettek a dalok reggeltől napnyugtáig.
 Győr boldog volt s ezt sokszor Enipeusnak
 Emlegeté, a ki őt atkora Keblére szorította,
 S völgyeivel ajakát halmozván, mondta örömmel:
 -Bármilyen velünk nem hagyjuk soh'ra el egymást,
 Élni fogunk úgy mint eddig, ezután is örömben.

Salmone, végre leánya sorát
 Egész híven megálmoda,
 S merre keressék neki a lakát
 Egész nap ezt találgatá.
 Utána talált, bár hogyha öreg,
 "Majd a szerencse szébra vezet."

Sok idejébe került a nagy út,
 De végre helyhez érkezett:
 Oh, nagy öröm, nagy öröm vala most,
 Győrel össz' ölelkezett.
 Játta leányát szegényeket,
 Mik az anyát szívből szeretik.

-Jöjj a honodba leányom e nap,
 Kietlen itt neked a táj,
 Édes atyád laka isteni lak
 Selömlik arczodon a báj;
 Itten a bánat tépi szíved,
 Ottan örömtől kel' szeretet.

Merecs

-	-	-	-
-	-	-	-
-	-	-	-
-	-	-	-
-	-	-	-

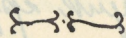
Semmi esetre se hagyjak e völgy
 Magányos elhagyott helyén,
 Jó a szerencse feléd... ne tipord,
 Legyen szívedben új remény!
 Mjra atyád házába fogad,
 Végre felejtöd el bánatodat.

Gyermekét Rebelére vevé
 Szegény Síró a jó anyja,
 Salmont így követé szomorúan,
 - Mi mély neki a bánata. -
 Szótalanul ment, mint ki beteg,
 Gyermeki látják hogy kesereg.

Oh ezek arcaikon foly' a könny,
 S habár habár letörlik azt
 Mjra kitör - ne csodáld - hisz a szív
 Ha bánatos ilyet fakaszt.
 Oh ti szegények, Rebelitek
 Selve sebekkel s érzitek.

Végre elérte a régi honát,
 S kereste ott a jó anyát,
 Oh de hefette egy köszirű volt
 Kiben lelé a mostohát.
 Ezt Siderónak hívja a nép,
 Azera a büntöt oly enyura rég.

Salmone nagy utaritást
 Nyert a nejétől,
 Mint ki előre remeg már
 S fél a veszélytől,
 Mely közeleg s közel is van,
 Így akarátja:
 Hogy unokáit a férjje
 Niabe dobassa,
 Sanyja pedig Kretheusnak
 Leigyen anyja,
 Ezt Neolos, Kretheusnak
 Atyja hívánja.

Mérete

- u/ - u/ - -
 - u/ - -

Hallva Tyró's parancsot,
 Reblire veré
 Gyermekait, helyi tóra
 Jette remélve,
 Még pedig oly szeretettel
 Vizi nővényre,
 Hogy bajuk épp net lehepen
 És mise éjé.
 Fejjeinek imiogy ajánlta:
 - Jó Enipus,
 Gyermekünk: Seliás és
 Gyenge Kelius
 Jöttödet épp e helyen mint
 Megmonesülted
 Már is előre de várják
 Jól de örülnék.
 Jöjj apa, jöjj fel a tóbül
 Hol a lakásod,
 Gyermekidet te ha látod
 Lesz nyugorárod. -
 Sáltra nekem az atyámtól
 Látni az arczod.

Így Rebelembe' napontként
 Exem a harcát.
 Mely szívemet teszi tönkre,
 Így a halálom
 Melljét epedve kívánom,
 Lesz a barátom.
 É buenzára után ő
 Visszanietvén,
 Sötémhez segedelmért
 Vértiben esdvén.
 ✨
 A susogó szello
 Longederett,
 Söle a két gyermek
 Szenderedett.
 Szépekot álmodtak
 S majd ez alatt
 Egy öreg emberben
 Atyjuk akadt.
 Ki vala egy pásztor,
 S bár ha szegény,

Felnevelé' öket
 Tevők tejein.

Megmutatá' hogy oly
 Fissdededek.

Tik na talilattak
 Mint legyenek

Az idegen kezben
 Végre nagyok...

Mondta, "futalmat én
 Még de kapok!"

Salmons észre se vette mikor
 Lánya kivitte gyermekét,
 Eppen azért kinosá a szegényt,
 Lánczra verette szép kezét.

Sűrte Szyó' kinsait szomorún,
 Szótalanul állt, s permetezett
 Röng szemiből, de a mérges apa
 Semmibe vette mind ezeket.

Mérete

-vv|-vv|-vv|v
 -vv|-v|-vv|v

Es az arany szini hosszú haját

Mostoha anyja lempirata.

Atyja pedig borsuból a szegényt
 Éji setét börtönbe csuká.

Salmons mind eme tette azért
 Volt, hogy a lánya legyen ara,
 Es Kretheusnak igérje kezét -
 Mert a fején van már Korona.

Ó de Szyó' szívesebben a hint
 Sűrte sötét mély börtönibe,
 Sem hogy arája legyen - a kinek
 Kémi se' tudhat már szemibe.

Mind ama szép napokat örömet
 Visszaidézte, mikben öröm
 Volt, s ez a bánatot úgy elűzé,
 Hogy a szívét is érte öröm.

Multak az évek, huzt tavasz elmúlt,
 Es az időben

Mérete

-vv|--||-vv|--
 -vv|--

Hyermekivel a jó Enipeus
Összejött épen.

Mint Peliaosnak, mint Kleonának
Mondta legottan:

Itt az idő, hogy járjon az anyjuk
Már szabadottnak.

Sáncz erőöregét hallja szegény rég,
S nincs ki leoldja,
Ifjú Korától büntelenül mint
Rab anyja hordja.

Hyermekinek kell megszabadítani,
Várja is őket,
S milyen örömmel Reblire zárja
Nő Reblőket.

Végre beszédjét így fejezi be:

- Ifjú legények,
Sáncztori éltet éltetek eddig,

Óde vitézek

Leigyetek egyszer, és az anyját-ki

Börtönben ül

Meoszabaditván... neki ez egy nagy
Édes örömet szül.

- Édes atyjánk, mi édes anyjunkt

Még a napokban

Megszabadítottuk, s újra öröm lesz

Völgyi honunkban.

Látni se látnak, oh de kívánjuk

Látni csak egyszer;

S hogyha szabad lesz, szívesen adózunk

Százsor, ezereser!

Enipeusnak mondta Peliaos

S mi eme választ,

S ez az anyának mára szívében

Életet áraszt.

Életet, oh est!... mert neki élto

Bús vala eddig,

Óde reménylő hogy öleli majd

Szép neje Reblit.

Hyermeki ekkor visszamenének

Ott a tanyára,

I mindenik ottan harcsi ruhát is
Ölte magára.

Harcsi-vitézként: dárida, pároszal,
Mentek a helyre,
És az anyjának láncza kezéről
Lett levezelve.

Hulltak a könnyek szép szemekből,
I voltak örömben.

Milyen az érzet, mily lehetett az
Hő kebelökben?

Érteni se tudtak... legyen elégül
Annyi a mennyi...

Ó csak a rab tud hogyha szabad lesz
Hűen ölelni.

Végre Suro is megszabadult hát,
Érte Kéleust:

Végre a völgybe, látni akarja
Fő Enipeust.

Már is elérték azt a helyet, hol
Égy patakosok

Foly... s lefeküdt ott, hogy a fejét zöld
Fűre lehajtsa.

Annyira fáradt volt a szegény mári,
Hogy torva memái
Nem tudott, így itt Reménytelenítve
Velle pihenni.

A patakosokba szép csövegését
Hallva aludt el,

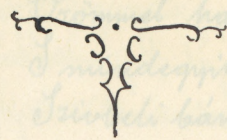
I helke a menybe megszabadulva
Érede már fel.

Enipeus is halva találta
Szép feleségét,

És a patakban észrevéve ő
Bü-csövegését...

Lgyermeki, férje, hűs patakok és
Lgyenge szelek,

A temetőben ritka együtten
Halmva felelt.

Perkhalos és Trokris.

Köld erdőnek lombja alatt
Minden regg hajnalán,
Egy szende lányka megjelent,
És mosoly ült ajakán.

Ha valaki meglátta őt
Szívesen lett belé,
És a tündér szépségü lányt
El nem felejtette.

A báj vidék legszebb helyén
Kermely fuvára volt,
Körülvette tarka virág
És mindig illatozott.
Dalos madárkák szálltak
A kermelyhez alá,
Oh ez a szép szende lányt
Nagyon mulattatta.

A madárkák daloltak itt,
A szello' surrogott,
Béricsről pedig egy vízres
Egyre csak zuhogott.
Oly beszédet vala a táj,
Hogy vízhangzott belé,
És az elemek panaszeit
Bárki megérthette.

Ha már minden dalra nyitá'
És helyen ajakát,
Ki állhatta volna meg azt
Hogy ne zengje dalát?
Senki! Így hát a szende lány
Oly szép dalt énekelt:
Hogy még a haldokló beteg
Is új életre kelt.

Misz a dal a szívekre hat,
És hol bánatot talál
Egyszerűen kírítja azt,
És az rája a halál.
És lányokat is minden dalát
Örömmel hallgatják,
És mindegyiknek elűzte az
Szívbeli bánatát.

Hieroda hát ezen leány,
 Mi nekik a neve,
 Sünderhölgy-e, hogy ily erodás
 Keszõ szép aneké?
 Trokris a leányok neve,
 I hozzá nem is szegény,
 Atyja Attikában király -
 I öwend e gyermekei.

Trokris Atheneben a nép
 Hershinek nevesé,
 (Mi annyi teoz: harmat) s ezért
 Mindenki tisztelé.

Kit ily nével illettek ott,
 Szébb volt mint napragyó;
 Boldog is volt, mert sok király
 Már rég' o' rája kív.

Midõn a völgyben meg homály
 Dereng, a bencstetõ
 Már rég' gyönyörködik minõ
 A nap, mint ebredõ.
 Trokris erre kíváncsi volt,
 I egy napnak éjjelen
 Utját Hymettosnak vevé
 I szétnevezett teteyén.

A nap, fénykévében vala
 I terjeszté sugart,
 Feltalálta Trokris, a kit
 Udvozolt mint arát.
 Trokris tehát más is ara
 Lett e nap reggelén,
 És mint ilyen nem tudta ast,
 Ki less a völegény.

Szive erősen dobogott,
 I boldog is lehetett,
 Mert egy hajót a tengeren
 Haladni észrevett.
 Feléje tartott a hajó
 I Hymettosnál megállt,
 I im egy magas, széps férfiu
 Abbol legott kiszállt.

Az idegen Trokris felé
 Ment, s végre feljutott,
 Elbámult széps arca felett
 I meg szólni sem tudott.
 De pra' peror eltelte utján
 Felnyitá ajkát,
 És Hershinek széps gyermeke
 ERKép halló szavát:

- Lányka, én Kephalos vagyok,
 Ismerj meg engemet,
 É feltárom hogyha akarod
 Előtted szívemet.
 Messze földről jövök ide,
 É a mint megláttalak,
 Oh már ott a tengeren
 Szíved imádtalak.

A vágyaim igen nagyok,
 Bejárak földedet,
 É megismerem nagy óhajom
 A szép vidékeket.
 Szép e vidék, oh gyönyörű,
 É te annak is nagy; -
 Mondd meg nekem lányka neved,
 É aztán imádni hagyj!

Prokris lenitötte szemet,
 Darabig hallgatott;
 É végre Kephalosnak ekeint
 Feleletet adott:
 - Előbb nevedet kérdezéd,
 Megmondom hát neked:
 Egész Attikában híznak
 Prokrisonak engemet.

Atheneiben lakik atyjám,
 Ö ottan a király;
 Böcs uralkodása alatt
 Sokasem volt viszály...
 Jöjj tehát hozzánk Kephalos,
 É ha úgy tetszik neked:
 Tölts minélunk egy pár napot -
 Legyen itt nyughelyed.

Prokris kértére Kephalos
 Kezséggel engedett;
 É mind a kető meg delután
 Athenbe érkezett.
 Prokris atyja: Erechtheus
 Örömmel fogadá,
 É palotájának a felét
 Lakhelyül átadá.

Látott is ám mostan Athen
 Nagy ünnepélyeket,
 É Erechtheus egyre hívott
 Magas vendégeket.
 Midőn mind egybe gyűltenek
 A király udvarán,
 Törtört a dal szokás szerint
 Vendégi rajában.

A király lakomát adott,
És a vendég sereg
Felmelte poharait
És mondott üdvözlést.

Vér-vörös borból ittanak,
Kedvük magasra szállt,
És az első közzintás után
Mind barátira talált.

Bámulták a szép Kephaloszt
Küül azt gondolák,
Dicső hősről közül való
És megérni jött honát.
Úde nagyon csodáltak őt,
Mert bíz miskejs vála,
Kephalos Trokriszt szereté
És volt hozzá szava,

- Kedves lányka, tudod te azt,
Hogy szívem érted ég,
Mondd hát az igen szavadat
És ez nekem elég.
Eltemre én boldog leszek,
Ha e választ nyerem ...
Trokris felelt: - Legyen tehát,
Itt van veia Resem!

Ürült ennek Erechtheus
És a vendég sereg,
Azt kívánták: hogy még e nap
Egybe is haljenek.
Egybekeltek... örömiüket
Leírni nem lehet,
Boldográg közt több éven át
Éltek szép életet.

És, Attika leánya,
Szép volt szeme ragyogára,
De irigység szállt szívébe
Ha nézett Trokris szemébe.

Kephalos sokszor kijára
A tengernek zöld partjára,
És meg utána méne
Hogy beszélgethessen vele.

Hogyna volt találkozás
Szerelemesen nézett rája,
És Kephalosnak kedves
Nem volt, épp úgy irigység.

Nade egyszer Attikába
Népünnepély jött sorára.
Lyönghon ifja és véne
Ély ünnepekre kámens.

Pephalos is díszruhába
Felült drága szép lovára;
Mint a villám úgy ment véle
(A ló sajját nevelése.)

Prím már Eos várt rája,
S az volt neki óhajtára:
Hogy Pephalos szerelmére
Legyen, s szorítsa Reblere.

Midőn közel volt hozzája,
Ezen szó jött épp ajkára:
- Pephalos, honunk vitéze,
Ne nézz többet nőd szemébe!

Nagy ő neki csalfarága,
S hamis szeme morolgyára...
Nem járható soksem kedvébe,
Annál inkább szerelmébe.

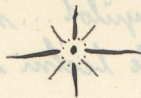
Nagy ő neki csalfarága,
S hamis szeme morolgyára...
Nem járható soksem kedvébe,
Annál inkább szerelmébe.

Ha nem szeret, hagyd magára!
Teltsz aztán más lánykára...
Ládd én teged hon vitéze
Szeretlek közel egy éve.

Pephalos Eos szavára
Választ könnyedén találta,
Hisz ha gondolt szép nejére,
Nem hajlott lány beszédére.

- Te is szép vagy Athen lánypa,
Kellemes arcodnak bája,
Oh de nekem nöm szépségs
Legszebb, így - ő - hölgyek éke.

Ezrel rávdagott lovára,
S alig múlt el pár perc rája:
Vágtatva már megrze mens
S Eosnak köny ült szemébe.

Szegény Éos, lenézést szenvedett,
Mert Phephalos csakhamar ott hagyta;
Hogy mit tegyen!.. Ez is kérdés vala,
Oh de mégis ekként találqatá:
Jöjj csak erre, utadba állok én!
Ha akarsz, ha nem, e helyt megállok,
S ugy megvárarlak: ha bár visszatérsz,
Hogy ott hon boldogságot nem találsz!

Így mult el egy nap és egy éjszaka,
S már a más napnak kelő reggelén
Látta: miként Phephalos vissza jő,
S elégedés tanyáján tekingetén.
Szótlanul állt, s arstán bevárta őt,
S itt volt a perc, melyben megérkezett,
Így szólt hozzá: - Jő Phephalos, megállok,
En egy titkot neked fölfedezek,

- Beszélj lányka, titkod meghallgatom,
Phephalos s szavaival válaszolt;
Mire Éos oly bátorrággal élt,
Hogy hozzája egész közelet hajolt.
Ért sürgette: - Hidd el nekem vitéz,
Miként Trokris téged már nem szeret;
Szivből gyűlöb... más est észreveszi...
Bár is vele heelni életet.

Szavamban hogyha kételkedel,
Kedves nődöt akkor próbára tedd,
Így egy utat, s ha egykor visszatérsz
Mint idegen valljad szerelmedet.
- Elég lányka, én megértettelek,
S tanácsodat követni is fogom.
Teus veled!.. Így szólt s elvágtatott,
Végre eltűnt a furcsa homokon.

Midőn Athenbe vissza érkezett,
Megerőlt a utójára nejét;
Elbucuzott egész szívélyesen,
S könnyeitől törülte két szemét.
Elhagyta Attikát és más vidék
Volt az hol felüte a gyász tanyját,
Mert hisz szíve csak Trokris sírát
A ki búsan renge' panasz dalát.

Trokris magában élt
A Hymettos hegyén,
Ottan buslakodott
S panaszkodott szegény.

A panaszait csak is
 Járka kis madarak
 Hallgatták, a melyek
 Mellette voltak.

Ezek is reggelem
 Mondtak szép éneket,
 De Trobuisnak szíve
 Mégis csak szenvedett.

Trephalost siratá
 A Rá távol levén;
 Még azt sem tudhatta:
 El-vagy meghalt szegény!

Egyre várta, de his'
 Csak meg nem érkezett,
 Habár a harmadik
 Ev is Rövetkezett.

Elhagyta a remény,
 Százába visszatért,
 De itten bánatot
 Ismét nagyobbat ért.

Erechtheus király
 Jó atyja haldokolt,
 Ily csapástól szíve
 Már is megtörve volt.

Amidőn az öreg király
 Jobb létre szenderült,
 A nép szemében
 Résztvetnek könnyeült.

Trobuis tehát hogy e
 Szívbeli bánatát
 Elfeledje, azért
 Elhagyta szép lakát.

Öröm szállotta meg,
 S dalokat énekelt,
 A szabad ég alatt
 Nyabb létre kelt.

Egy reggel levén,
 S nyughelyet keresett,
 Hymettos szep hegyen
 Selt, s ott pihenhetett.

A mint ottan pihent,
 Egy férfi jött felé,
 Trobris meglátta őt
 Sly szókkal illette:

- Jó fejedem Trephalos,
 De rég' nem láttalak;
 Évek mulának el
 S én várua vártalak.

Oh csak hogy magjövél,
 Ismét boldog vagyok...
 A férfi válaszolt:
 - Fejed nem én vagyok;

Távol van a hazám,
 Tűz e nagy tengeren.
 É vidéken nekem
 Meg minden idegen.

Egy arcát asszonyom
 Megkerlek tégedet:
 Mondd az ország nevet
 S mi bántja szivedet?

Trobris csak hallgatott,
 És így remlétt neki:
 Hogy ő e hangokat
 Fejében ismeri.

Ó de szeres nem az,
 Nagyon megváltozott;
 Úrkeji felelt neki:
 - Féged Zeus hozott.

Azt kérdeed idegen:
 Mi bántja szívemet?
 Az, hogy jó' Kephalos
 Elhagyott engemet!

Szeretnem őt nagyon,
 I most csak gyászolhatom;
 Nem jó' felőle hír,
 Sorrát nem tudhatom.

Ó is a tengeren
 Süb partra ereszté,
 Vajjon ki tudja azt,
 Hogy ott megérkezett!

- En tudom asszonyom,
 Így szólt az idegen.
 Féjted már más't szeret
 Távol egy szigeten.

Ismerem Kephalost,
 Ő hozzám jó' barát,
 I csak annyit mondhatok:
 Nem hagyja el honát.

Felejted tehát el őt,
 I hogyha szived szeret
 Mondd csak, tudnál-e te
 Szeretni engemet?

Trobrisnak jól esett
 É hízélgő bezedé;
 Igen-nel susogá
 Viszon szeretetet.

De akkor az utas
 Ácsra elváltozott,
 Trokris pedig szegény
 Egyre csak habozott.

Fejét ismerte fel,
 Ki nézett s hallgatott,
 Beismerve bűnét
 Így kérte bocsánatot:

- Boocsás jó Phephalos,
 En ártatlan vagyok,
 Miért teszed te azt,
 Hogy nödet elhagyod?

Oly nő, mint én, illyent,
 O nem, nem érdemel!
 S minő fejj az, a ki
 Crabitva szót emel?

S panaszt Phephalos
 Megvetve hallgatá;
 S pári pillanát alatt
 Trokris öt elhagyá.

A tengerszatra ment,
 Hol több hajót talált,
 S hajórosszal együtt
 Messze utjára szállt.

Midőn már a hajó
 Eltűnt a tengeren,
 Örömmel jött Es
 És így szólt csendesén:

- Nemde jó Phephalos
 Itéletem helyes;
 Trokris helyett tehát
 Most már engem szeress!

Allitáronn igaz,
Mirel meggöröstelek,
I est csak azért terem
Mert rég' szerettelek.

Most is szeretlek én,
És aztán hű vagyok;
A ki teged szeret
Judom, el nem hagyod...

Nagyon sokat beszélt
És kívül meg' Éos,
De már nem hallgatott
Reája Feszhalos.

Visszaide'zte ő
A boldog napokat
Amit Trokrispal élt,
És lyent kívánt sokat.

Trokrispal a hujó
(Sok utazás után)
Veigtere partot ért
Égy nyári délután.

A part sziget vala,
Körtának mezei;
É Hersének gyermeke
Itt élte életét.

Bánatos volt nagyon,
Nem tudta mit tegyen;
Sihene'zt beresett
Hogy öröme legyen.

De a ki irgatott,
Nyughelyet nem talál,
Annak már is kihal:
A meső, rét, s a táj.

Olykor reménykedett,
De medd'ig tartatott?
Bis' az egy pillanat
Véletlen műve volt.

Bánatjában szegény
Már csak halálra várt,
Iki hitte volna azt,
Hogy meg mentőt talált?

Artemiszt látta meg,
Ki leto lánya volt,
Rögtön élve ment
Előtte meghajolt

Igy szólta' meg őt:
-Hatalmas Asszonyom!
Engedd, s elmondom én
Mily nagy a bánatom,

Artemis válaszolt:
- Ismerlek tégedet,
Tudom mi bánatod,
S mint tett fejed veled.

Itt van már az idő
Hogy hossa' visszatérj,
És ismét boldogan
Sokáig vele élj.

Szülföldeden őt
Vadászaton leled,
És hogy csélod eléd
Eserőst adok neked.

Ime, itt agaram,
Él' minden vadat,
Ezen dárda pedig
Nem veszi csélodat.

Szállj át a tengeren,
 I, Zeus legyen veled,
 En meg csak is a jót
 Kívánom most neked!

Trokris ugy érzi
 Magát, mint újszülött;
 Tápolt reményeket
 Újabb sorsa fölött.

Minden harcos fegyverbe öltözik,
 Külvárosra ki a vészt jeler;
 Örömmel indul is folyton remél,
 Mert azt hiszi: hogy érdemet szeres.

Trokrisnak is sinak volt a fején,
 Iritez módjára így hajóraült;
 Smidón Atika zöld partjához ért
 Vadászot volt, s egyre riadt a kürt.

Kíváltkottam, és mint ifjú vadász
 Öreg vadászokhoz csatlakozott,
 Artemisnek dardájával pedig
 Minden vadat biztosan ledobott.

Agara élöl mi sem menekült,
 Az érdemet mint-élő-megnyeré;
 Aki ott volt, csodálta tettét,
 I Kiváncsian mind nevet kérdésé.

Phephalos ekkép üdvözölte őt:
 - Szerencse jár veled ifjú vadász;
 Öülhetünk, hogy hozsánk érkezél,
 I ha úgy tetszik, hát csak tovább vadász!

Ellenben, ha elnagyvaid a helyet,
 Vadász lándzsádat ekkor add nekem;
 Bármit kívánsz érte megadom én,
 Mert lándzsádnak nagy hasznát vehetem.

Trobris erre azután felelt:

- Vadszár dárdaímat épp odadhatom,
De mint hogy én nem más - mint nő vágyok,
Engedd, s elmondom mi akaratom;

Hagyd el Eost, s szeress meg engemet!
Hiszem, hogy veled én boldog lehetek;
Megléhet tán, hogy ő nem is szeret,
S dacára annak nődvél nevesed?

- Eost már gyűlölem, hidd el nekem!
Szerelmem most egészen a tied.
Ó de vajjon igaz legyen-e az,
Hogy éntem ver Rebledben a szived?

Boldográgról szeretettel előbb,
És én velem - hiszem - boldog lehetek;
Ó de vajjon nem-e Rejmutatás -
Való igaz-e hogy engem szerets?

- Hogyha tudnád, mit ént szeretlek én...
Trobris erre ekkor elváltozott; -
Rögtön felismerékbenne nejét,
A ki előtt most már csak habozott.

Megbánta tettét, szigyező magát,
S mint ki gyermek éppen úgy hallgatott;
Beszélt volna, de melegsége már
Mit sem talált, így hát nem szólhatott.

Trobris örült, hogy eljött ama nap
Melyben a Kötörönt visszaadható,
Sazon is morolygott, hogy Rejhalos
Szerelmét egy dárdaért odadá.

- Jó Rejhalos!... így szólt is folytatá:
S hát szeretsz, ... ezt így írted nekem;
Ládd én téged mindig szerettelek,
De te benned ma még Kötélkedem.

Dárdámet Rész valál szerelmedet
 Szerébe adni, hát higgyek neked?
 Akkor hiszek, ha elhagyod Ért,
 É szerelmi válogat nyujtód Részed.

- Itt van kezem! szeretett Trokrisom,
 Én is téged látni kívántalak;
 Nidd el: meguntam a hanni Ért,
 É a tengerparton veid vártalak.

Sok éjt virrasztottam bánat Részöt,
 Te voltál az, ki eszemben valál.
 É világon nincs oly nő mint - te vagy,
 Slyent ember istennők Röst talál.

Zeus hozott! öröm e nap nekem,
 É most Olympiára fogadom:
 Velel élek, nem hagyhatk el soha,
 Ért pedig végkép megtagadom!

Boeriss tehát Trokris, boeriss bünnöm,
 Hisz' Zeus is elégé büntetett;
 Szeret tevéink: te dárdádot adad,
 Én meg éte ajánlám szívemet.

Ézel a kölesönt visszafizeted,
 Melylyel irányomban reg' tartozál;
 Meghallgatva Zeus Részsedett
 Mert mindennap hozzá' imádkozál.

Felejtük a multat örökre el,
 É Röstünk a béke mindegy szent legyen,
 Gójj hát Trokris, boerj' Rarom Rözé,
 Hadd csököllek újra idesdeden.

A boerinat így Rölönös vala,
 Elfejté mindkettő bánatát;
 Trokris, feije karjaiba borult,
 Hi, megcsókolta neje ajakát.

Attika regényes vidékein
 Prokus most már mindennap megjelent,
 Így mint régen, szebbnél-szebb dalokat
 Virág-himnuszok hegyeken énekelt.

Exemplum tartotta azért Phehalost,
 Aki majd mindennap vadászni járt,
 Feltette őt, mert tudta hogy Eos
 Utánna megy - avagy reája vár...

Egy nap szintén vadászaton vala,
 És a napnyugta is közeledett,
 Visszatérni vad nélkül nem akart,
 Miert is jó leshelyet keresett.

Jól keresés után végre talált
 Boszork mellett egy csermely oldalán,
 Azt hitte, hogy jönnek oda vadak
 Szomjukat oltani napalkonyán.

Niába várt, mi sem mutatkozott,
 És már elhagyta a partja e helyét,
 S éppen akkor egész váratlanul
 A boszorkban zörej keletkezett.

Artemis dardáját, mely nála volt,
 Gyorsan bedobta a boszork közé;-
 De ah! állat helyett egy nő síkolt,
 Kínos keblét a dárda átjárta.

Prokust eite a végretes halál,
 És mire Phehalos oda érkezett:
 Regény neje már felhóltan feküdt
 S érző fejének nyugtató kesz.

Er volt neki legutolsó szava:
 - Jó Phehalos, Zeus legyen veled!
 Halálomnak oka magam vagyok,
 A miért is megbecsültök nekem.

Ajka lecsott, lelket Rivada,
 Sörökre behunyta mind két szemét.
 Magára maradt szegény Phephalos,
 Soka' siratta kedves jó nejét.

Mint hogy pedig hymnetos volt a hely
 Hol hű nejét egykor megismeré;
 É szép hegyen üte fel sátorát,
 S mindenben csak a magányt keresé.

Itt várta reggel a kelő napot,
 S kedvvel nézte midőn nyugodni szállt;
 Oh de az éj, az csak kínos vala,
 Megunta életét s halált Rivánt.

Elhagyta végkép a vadászatot,
 Vörö állatot nezni nem tudott; -
 Büntetésül Phephalosnak tehát
 Olympiától ily végzet jutott.

Amphitrujon, ki Thebe ura volt,
 S kinek országát vadak ellepék,
 Felkérésé azonnal Phephalost,
 Így szól hozzá: - Vitéz, érteled jövelek.

Jöjj eni velem, s nyujtsd alá segély kezed,
 Vadak pusztítják az országomat;
 - Artemis dárdaját beörösd -
 Ne tagadd meg a kívánságomat.

Phephalos válaszolt: - Fértésedet
 Thebe ura szívesen megteszem,
 Határodon holnap már nem találom
 Egy vadat sem, itt van velem kezem!

A mint Thebébe megérkeztemek,
 Megtartva Phephalos ígéretét,
 Artemis dárdaját használta csak,
 S Rivánt a vadaknak életét.

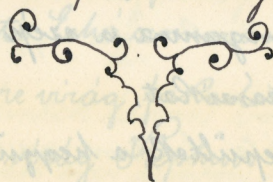
Prószönetet mondott Amphitryon
 Phephalosnak, ki utját folytatá,
 Delphibe ment, hol Apollon lakott,
 S kitől eme utazást kapá:

Tudom, hogy Irokriszt látni óhajod,
 Mert meguntad már régen álted;
 A nap melled is leáldorni fog,
 S a hövör karájában lesz helyed.

Folytard utad, hagyd el Aetoliát,
 S el kell érned Leukias hegy fokát,
 Előted egy sík tenger rejtül el,
 A mely fedé dión hövör honát.

Keletjához ért vigtère Phephalos,
 Leukias hegy fokára feljutott,
 S éppen a nap leáldosóba volt -
 Ő pedig a sík tengerbe bukott.

Apollon jóslata beteljenilt,
 S Phephalos feltrálikta hű nejét;
 Dión hövör honába folytatá
 Szellemképen, boldogan, életét.

Narcis.

Narcis, az ifju levente szerelmes
 Volt a raját szemibe,
 Virábe tekintve híve, hogy a lányt
 Szébb neké arczis. szino.
 És a vidéken a szép hegyi nymphákkal
 Felkeresé örömet,
 Szép vala, nála maradtak eként ő
 Mondva: a lányt, te szeresd!

Mérete:

-uu/-uu/-uu/--
 -uu/-uu/-

Narcis szonban a Pármí szavára,
 Mely merelém szava volt,
 Válasz adása az ajkha ki nem nyílt,
 Mérgibe hátra hajolt.
 Végre megunva a szép hegyi nympheáé
 Szüadósárait,
 Visszarepültek a hegyüvegübbe
 Mondani dalláikat.

Orak az Echo maradott szeretőleg
 Vissza az ifiunál,
 Atkarolá, Rebelére szorítva; -
 Sugdosott ajkainál,
 És esztelte iránta szerelmét,
 Oly hízelegve beszélt ...
 Oh de az ifju szavára se hallgat,
 Még is a nymphe remélt.

Narcis a vízbe az önmaga kéjét
 Amupira nézegeté,
 Hogy biz' egészen a partra hajolt és
 Fejjel esett lefelé.
 Várta Echo szomorún, de szegényből
 Végre virág fakadott,
 És a virág Shephisos hegyi partján
 Monkhatom illatozott.

Majd azután az Echo leve visszhang,
 Mert Riabálmí szorott;
 Visszabeszél, enyfoládik örökre -
 És csak a furcsa dolog!
 Hogyha utad hegyeken viszen által,
 S hallani vágyokozól:
 Berosi tetőre Riáltó nevedet, s ezt
 Visszakiáltja, ha - szól.

Theseus.

Thitheus királynak Methra kedves lánya
 Fejhez menetelét évről évre várta,
 Völegénye sem volt, de volt nagy reménye,
 Mert a leányoknak ő az egyik szépe.

Édes atyját kért, tartson mulatrágot,
 S hívja meg vendégül a sok ifjúrágot,
 A sok közül egynek ő is csak megtetszik,
 S végre valahánna mégis csak eljegyzik.

De Thitheus mondta: - Várj csak kedves lányom,
 Habár boldográgod nekem királynágon,
 Fiatal vagy arra, hogy fejedet válasszál,
 Segy pár hétig tartó lakodalmost tartszál.

Lesz még völegényed s lesz oly férjed néked,
 Aki megbecsnülni s szeretni fog téged.
 Várjad be idődet, hiszen az messze már,
 Szép királylányokkal folyton szerencse jár.

Sír esztendő't várnai kellett még Aethriának,
 Szót is fogadott ő bármikor atyjának;
 Tudta azt nagyon jól: hogy egyetlen lánya
 S így ő neki mindegy csak javát kívánja.

II.

Tüntek, tüntek hamarra végre el az évek,
 S Aethriának évei szintén megjövének:
 Már olyan korban volt, hogy szeretmet érzett
 Szülőnősen akkor, ha ifjura nézett.

Egyen estri nap volt, s Thitheus lányával
 Kinn szép kertjében ült s beszélt nagy mulatót,
 Érdekes beszédjét még el sem mondhatta,
 Mert egy férfiú jött s magát meghajtotta.

Remek volt természete is nemes vonára,
 S hozzá méltóságos férfias tartára
 Elmulatás mindjárt neki származását,
 S kérték mondani el baját s királynágot.

A férfiu így szólt: - Én Aegeus vagyok,
 Prédlek benneteket, menhelyet adjatok,
 Athenében a nép fellázadt ellenünk,
 Így jó embereknek hívom, szállást lelünk.

Atyiám volt a király, Pandionnak hívják,
 É néhányan a várost elleve házták,
 Ő is gyermekei mind széjjelmentenek,
 Nehogy felkelőtől megölte legyenek.

Addig adj csak helyet, a míg visszatérek,
 É a lárisok felett halállal ítélek.
 Hogyha ezt megtérsz felséges Királyom
 Köszönet nagy érte, s Zeus is megáldjon!

Aegeus biz szép volt, a király ezt látta,
 Szemüregára pedig leányát találta,
 Aethra szerelmes lett ekképen beleje,
 É ezt titkon megmutta atyjának fülebe.

III
 Theseus válaszolt: - Helyet adok néked
 De csak akkor, hogyha lányomat elvized.
 Lányommal koronám egykor nagy is rád száll,
 É kiráinom jöletet mindenben találjal.

- Felséges királyom, ha kedves leányod
 Felségűb nékem odadni kívánod:
 Nagy én nagy örömmel ajánlatod vészem,
 Hisz én is szerelmes vagyok belé-érsem.

Aegeus ezt mondta a király szavára,
 É Aethrát megcsókolva kebelére zártta,
 É a király legott áldást mondott rájuk,
 Hogy mindenben legyen meg a kívánságuk.

Olyan lakodalmat csaptak aztán rája
 Melynek bizony ritkán - s alig akad párja.
 Szerettek is egymást hosszú évek során,
 É az Aethra énekelte mint egy kis csalogány.

III.

Igen nagy öröm volt Aegeus házában,
 Ippen együtt ültek egy nagy lakománál,
 I est azért tartották, mert fiuk született,
 I neki nevet adni e napon kellett.

Aegeus gondolta, hogy Theseus nevet
 Fog fiának adni, mert az illeti meg
 Annál is inkább őt, mert királynak fia,
 I így ifju korában kell már harcolnia.

Szerette az atyja mindig kis gyermekét,
 Sokszor megcrókolta kicsi fehér kezét.
 Olyan boldog volt a családi életben
 Hogy azt itt leírni már is lehetetlen.

Priőbb Athénéből oly hírek érkeztek,
 Hogy a felkelőkből pártok keletkeztek,
 A kiki egymás ellen kardokkal rontottak,
 Ilykoltak, raboltak, s mindenkit fosztottak.

Ekkor Aegeus feltette magában:
 Visszamegy-e vendet orniál házájában.
 Atyját a trónjába vissza fogja tenni,
 I ő a pártutókkal nagy harorra fog kelni.

Igy szólt szép nejéhez: - Athra, Zeus véled!
 Tudod, hogy mindenkor nagyon szeretélek;
 De most el kell mennem, ottthon harosba szállok,
 Örökségért megyek, melyet megtalállok.

Ha éltém megmarad akkor visszatérek,
 Elviszlek Athénbe is ott véled élek;
 Ha pedig a halál találma tén éini,
 Szegény akkor neked magadnak kell élni.

Theseust neveld fel, legyen oly mint atyja,
 Ki az örökséget elveszni nem hagyja.
 Szábjon ő is sikra egykor örökségért,
 Megdicsérimi fogják mindig vitézségért.

Nőn tett jelleit kardot hagyok neki,
 Tudom hogyha nagy lesz, nagy örömmel veszi;
 Addig is egy sziklát hengeríték rája,
 Iha kivenni tudja csak akkor használja.

Nejét és gyermekét akkor sitharolta,
 Zeus tudja hányszor őket megsókolta,
 I mint vitézhez illik heróiasan ment el,
 Athében ő herótot pártütőkkel kezd el.

IV.

A szép Aethra magában élt,
 És mellette mindegy remélt;
 Híve: hogy megjö' Aegeus,
 És mint örül majd Theseus.

De Aegeus távol maradt,
 (Ő tán mostan sikert ért.)
 Nem hallottak felőle hírt,
 Eregeus neje csak egyre vart.

Az évek így elmultának
 I még csak remélt sem hoztak. -
 Theseus felnevekedett,
 Belőle szép levegte lett.

Aranyárgás volt a haja,
 I morolygós kedves ajaka;
 Barátságos, de férfias,
 I az arca mégis heróias.

Egykor anyját megkérdezé,
 Vajjon bizony mi leheté
 Hogy könnyeket szemébe lát? -
 Beszélje el neki baját.

I az anyja ekkéj válaszolt:
 - Éiam, kinek jó dolga volt
 Az mindegy a multa tekint,
 Ha a jelenben ére kint.

Atyid elment, eltávozott,
 Nekem fájdalmat okozott;
 S mikor elment azt hagyta meg,
 Éia kardját találja meg.

A kard ott van, azon helyen,
 Ahol a vad szökö terem.
 Örökségül hagyván nekied,
 Akár fel is keresheted.

S ha egyszer már kezébe lesz,
 Az akkor már annyiit jeler.
 Hogy az örökség részedet
 Kardoddal visszaverheted.

Theresus hát a völgybe ment,
 És ott sok madár énekelt;
 A vad szökö't kereste fel,
 A mely mellett sziklára lel.

Lyondolta, hogy majd ez alatt
 Kiereni és bán rákasz;
 A sziklát elhengeríté,
 S alatta a kardot lelé.

Nagy örömmel felrietett,
 S az anyjának díszkedett.
 A kardot egyre forgatá,
 S mindenkinék mutogatá.

Anyja így szökö: 'Jó gyermekem,
 Tabár nagyon fájaz nekem
 Hogy elhagyvod kelt az anyid -
 De ezt parancsolá atyid.

Prösd fel mégis a kardodat,
 S tegyél meg egy nehez utat.
 Prisdjél harcot, úgy nyersz nevet,
 S örökséged elnyerheted.

Menzel fiam Athén felé,
 S a ki utadba jön elé;
 Kardoddal azt sútnád alá,
 Erjen olyant rögtön halál.

Atyád nagy örömmel fogad,
 Feltalálod otthonodat;
 S értem están eljőjétek,
 Ki a magányban szenvedtek.

V.

Felkötötte Theseus a kardját,
 Lászlótt lincsek két oldalról tarták.
 Buconit is vett szeretett anyjától,
 Nemkülönben szülő házjától.

Elő napon semmi baja sem lett,
 Tartania semmitől sem kellett,
 De bizony a második nap neki
 Voltak bőven kellemetlenségei.

Scripheta hős harangját látta,
 A ki mindegy az utasot várta:
 Kifosztotta, s agyonverte végre
 S elégtelen felnevezett az egre.

Theseust is gyorsan megtámadta,
 De biz' fogát a sikterem hagyta:
 Mert Theseus kardjával levágta,
 S így szeméit örökre lezártta.

Epidauros görög város erre
 Hőstetteit meg is énekelte.
 Mavasztalták, de ő megmutatta:
 Hogy az utját tovább is folytatja.

Megarát is az nap utban érte,
 S Ilinis nevétt bátran ő feleje,
 A ki szintén nagy rabló volt ottan,
 Lába előtt többen voltak holtan.

Fenyves fáinak éppen a törzseihez
 Embert kötött, s az ágát fejéhez;
 S a lehajtott ágat elereszté,
 Mely az embert szelkítette kette'.

Szinissel ^{†)} úgy tett, mint az máspal,
 Végzett vetett neki szelkítéspal,
 És a törzseihez volt a teste kötve,
 És a feje ágon lógott függve.

^{†)} Ovidius Násó Metamorph.-jának erre
 vonatkozó része (VIII. 440-443. v.) mutat-
 ványul Egyed Antal fordításában ide ig-
 tattatik:

Megszűnt lenni Szinis, nagy erőt nem jőre feccélő;
 A' ki gerendákat görbit, és földre tetőül
 Vont zomok ágakkal szelkítete emberi testet.

Hamar róla dalt is énekeltek,
 Úgy vágyai jobban felebredtek,
 Seleponnes határába ment el,
 És Skironnal ottan harcot kezd el.

Szikla parton a mint utol érte,-
 Skiron mindjárt a kincsét kérte,
 Mondva neki, ha oda nem adja
 Úgy megöli, s aztán kikutatja.

De Theseus gyorsan átkarolta,
 S a szikláról a tengerbe dobta;
 Sár percz alatt a habok elnyeltek,-
 S hűtötték a népek énekeltek.

Ha már ennyi hűtöttet elvágott,
 A halálnak bátran szembe nézett.
 Így legyőzte Perkyont a küzdőt,
 A ki már vagy ezrel megküzdött.

De rok volna mind azt elbeszélni,
 A mit neki által kellett élni.
 Győztes volt ő - és a merre jára
 A vidéknek nem volt haranyája.

A népek már mint győzöt ismerték;
 Sa vitének, mint veséit tisztelték;
 Nem vadia hit, ha Athent eléve,
 Ott a népek jöttek eléje.

Mindenfeli felhangzott az éjén,
 S csengett is az a király pülebön,
 A ki lévén Theseusnek atyja,
 Nem tudta hogy fiát mit fogadja.

Hogy Theseus ily hírneves legyen,
 És hogy ilyen hőstetteket legyen
 Semmiképen sem akarta hínni,
 Míg a tömeg felakarta vinni.

Megengedte végre hogy felmenjen,
 Kellott hogy a tömegnek engedjen;
 És a midőn fenn volt, hát vrodálta -
 Theseusnél saját kardját látta.

Visszagondolt jó Aethra nejeére,
 Különösen az ígéretere:
 A melyet már régen elfelejtett,
 Hisz azóta márba szerelmes lett.

Regeus, a fiát úgy fogadta
 Mintha nem is lett volna az atyja;
 S még mogorván úgy szólott hozzája:
 Hogy harcz-tettet könnyűnek találja.

Sly parancsot adott aztán neki:
 - Sersephone szenvedés közt éli
 Az életét, ki kell szabaditnod,
 Hogyha hős vagy nem szabad riadnod.

Menj el tehát Hadesnek homába,
 Megtalálsz egy sötét szobába,
 I ha kihortad megnyered baberod,
 Elnyerhetni legyen minden eszed!

Theseus hát az utját folytatta,
 Hogy ezélt nyerjen csak azon volt rajta. -
 És egy éjjel barlang nyílást látott,
 Ott találta a nagy alvilágot.

Persephonét gyorsan megtalálta,
 És mint ki jött Hades utját állta.
 Theseust meg, hogy ezt elkövette
 Legsötétebb börtönébe tette.

Ezek multán nagy szerencséjére
 Alkides jött fegyveresen érte; -
 Püsszabadult végre, valahára,
 És Agesztól örökségét várta.

Aegeus most szívesen fogadta,
 Tartán neki a parancsot adta:
 - Siám, menj el Kréta szigetére,
 És a szörnynek döfj láncolat szívébe.

Ifjakat kell adóba elküldönni, -
 Így lehetne csak meg menekülni. -
 És hajóval hogyha visszatértek
 Vitorlái legyenek fehérek.

Mert ha a gyász vitorlák fenn lesznek,
 Azok bizony csak halált jeleznek.
 De én nekem nagy most a reményem,
 Tehát indulj, Teus veled legyen!

Theseus hát a hajóra felment,
 És lányokkal és ifjakkal elment,
 Mint a kék a szörnynek voltak szónva,
 Az út alatt falkadtak sírdóra.

Minos és Minotaurus
- György mythos, Theseus folytatása.

Ageus, az Athénei király
Minos királynak sokkal tartozék,
Egyen azért hűségnek lányait,
És az erősebb ifjakat időnként
Adóba küldé Kréta szigetére.
Ahol Minotaurus lakott - a szörny,
Félig állat, félig ember, és
A serdülőket húsából ebélezte.
Hozzája közelíteni senki sem mert,
És ki ezt tevén, halállal az kimúlt.

A parton már várták azon hajót,
Mely Athenből ifjakkal érkezék.
Egyszer feltűnt a megrze láthatáron

A mint uszott méltóságtelejesen
Lyász-rászlók és vitorlákkal, a miék
Felérték a halálba menetelt.

Midőn a gyász-hajó közelbe ért,
Mindannyian a partra szálltanak.
Sirtak keserűsen a szép leányok,
Juditák, hogy az utolsó pillanatot
Előttük áll, s viszik a szörny elé.

Azok a halálukat oly sokan,
S nincs senki ki meggyelmezzen nekik,
Híába kérték a Minos királyt,
Minden szavukra csak nemmel felelt.
Egy volt csupán csak a ki bitoron állt,
S nem könnyezteték ő mála a szemek,
Minosnak is feltűnt, s így kérdése:
- Ki vagy ifjú, hogy így várod a halált?

A többiek sinnek keservesen,
 Ste bátran állsz, mind ezt felseni veszed?
 És az ifjú alképen válaszolt:
 - Én Theseus vagyok, az ifjú hős,
 Ki már tettem vitézi dolgokat.
 Jelenleg az utyám küldött ide,
 De iltemet olerón nem adhatom;
 A szörnynyel én megvirni akarok,
 S éppen azért elv' leszek ki hozzá
 Harcolni megy, s babert arat, mi által
 A v'radónt, melyvel reg tartozánk
 Megváltatik is a jog megvirni.

A kőelmet Minos király megadta,
 Így szólt: - Na gondold, hogy győzni fogsz,
 Urad, utad nem állja senkisév;
 De a szörnynyel megvirni nem lehet,

Hisz szájaól sziporkákat bocrájt,
 S halandót az örökre tönkre tesz.
 Lehet-e elv' azt is megengedem,
 Előbb-utóbb ugy is meghalni kell,
 Mert a ki a szörnynek elé kerül,
 Mindenkor az halálnak is fia.
 Ma már kerö, de holnap reggelén
 A labirinth rejtélyes utain,
 A szörny lehelleivel földre nyjt.

- Sokszor néztem az halálnak szemébe,
 De mindenkor győzött az én harom!
 Tjedséget nem ismerék soha,
 Vitézi tetteinről meg dalok
 Regélnek oly sokat, mit ember én
 Lrodás voltáim' hinni nem akar.
 És most riadjak vissza én?! Nem, azt

Önéretem sem engedi, s ha még is
A hal vezret halállal nyjtano,
Nem erőbíthatja az baberain.

Ét válaszolt Theresis, s Minos
Püszéretével rögtön távozott,
Enak szép leánya volt - ki vésza maradt,
Selyem hajával ékes Ariadne,
A bátor Théseust szerette meg,
S diadalát kívánta neki ő
Miert is így szólt: - Théseus, ne féj!
Te néked én segíteni fogok,
S tudom, halálval ezt viszonyod.
Jen, est van, most Minotaron alszik,
Fejét igen könnyen levághatod,
Oda vezetlek hol a labirinth van,
De hogy az utat jövet el ne téved.

S gombolyagot adom át, amely
Küindulási helyedre vezet.

- Király leány felejtmi nem fogom
Üzökény szives tanácsodat;
Tess veled! hiszem, találkozunk,
S nőül kérem akkor a te kered.
Thereus ezsel az erdőbe ment,
És benne egy barlang nyílást talált,
A mely előtt éppen a szörny aludt,
Nem sejtve azt, hogy a halál lebeg
Felette, s így pár pillanot alatt
Végdobbánása jelzi majd kimúltát.
A hős dardáját felemelte s
A szörny szívébe dőfte hirtelen,
Kinek pirosos vére felzökelt,
S örökre hunyta be mind két szemét.

Az áldozatra szánt két lány s levente
 Félig-meddig reménykedett, de mégis
 Firtört a fájdalom belőlük, a mit
 Elfojtani sehoggy sem tudtak.
 Theseus végre megjelent köztük,
 Ennyit mondott: - A szörnyet megölém, -
 Mire eljente tört ki a szeg.

Theseus aztán a király leányokat
 Igéretéhez képest jobb kezét
 Oda nyujtá, s így völegénye lett.
 Szeretett hangján most menyasszonyához
 Ekkepen szólt: - Kedves, jó Ariadneim,
 Tudom szeretsz, jöjj hűt velem Athénbe,
 Ahol egykor a király én leszek,
 Atyám öreg, s a korona reám száll.

Ariadne mindenben egyezését
 Megadta s a nagy hajóra ment,
 Hol az öröm a rok szentben sugárzik,
 S a kedv pedig tetőpontjára ért.
 Szorgonyait felzedte a hajó,
 S kifeszültek a gyász szimü vitorlák,
 A szél pedig vívé Athén felé,
 Theseus meg szerelemről beszélt,
 S Ariadne' örömmel hallgata, -
 Oh boldog volt, s nem félt semmit sem az
 Neki, hogy jó atyját nem látja soha.

Így érték el Naaxosnak partjait,
 Ahol mindannyian kiszálltanak; -
 S a diadal feletti örömlükben
 Dalokban Theseust dicsőíték.

Aztán a hurok rezgő hangja mellett
 Szokáimhoz híven táncoltanak,
 Mirek folytán puhemi vágytak ~~is~~
 A sziget moh-födte szikláira
 Döltek alumniát az éjszakát.

Midőn a felkelő napnak sugári
 Biborra festették a hegyeket,
 Felébredtek Ariadnét kive, -
 A ki még most is mély álomba volt,
 Nem sejtte azt, hogy a mire felébred
 Sem Theseust, sem a hajó legényit
 Körülte nem találja slátja már. -
 Eltűntek ők, mint a madár, a mely
 Röpülve, nyomtalanul messze száll;
 Itt is a tenger nem hagyott nyomot
 A hajójuk is eltűnt a láthatáron.

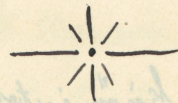
Ariadne szeméből a könnyek
 Szírák mellett nagyon hullottanak,
 Ekkep kiálta fel: - Oh Theseus,
 Miert, miert hagytál el engemet?
 Miert hagytál el engemet, a ki
 Szűzömnek tégedet szerettelek?
 Szerettelek, s tanácsot adtam,
 Hőstettedben segítettem neked; -
 Ezt érdemlém, ez a jutalmi béri?!
 Hittém szabadnak, mint a ki előzőn
 Sednykoraiban lett szerelmes és
 Nem tudja elgondolni a jövőt.

Prét napja már mit sem evett szegény,
 S már is a tengerpartra ment, a hol
 A ringó hullámok köré állarta
 Sennetruion magát; de csakhaman

Dionysos jelent előtte meg,
 Szőlőlevel Koronával fején,
 Finyesbben mint halando' emberek
 A földön öltörködni szoktak.
 Virágos jövedveben Ariadnét
 ÉkRej szöli'ta: - jó leány, ne félj!
 En, a bor- és mulatrágy istene
 Vagyok, s a hol személyem megjelen,
 Ottan a dal s zene uralkodik,
 Határtalan a kedv és az öröm.
 Téged is láttalak, midőn Theseus
 Elámitott édes bezedivel;
 Elámitott, hogy azt gondold: szeret,
 S edig megcsalt, azért hagyott a helyt,
 S halált kívánt nekem kedves leányka,
 S ha nem jövök, mi történiik veled!
 Felejtél el Theseust, Kinek arája

A tengei túró részei vártja őt.
 Most én kérem keredet Ariadnét,
 Dionysosnak légy tehát neje,
 A ki téged mindenkoron szeret,
 S kivel boldog lesz mindegy életed.
 A korona enillagratot pedig
 Nevedre én kereszteltem czennel,
 S az istenek rokonságába jutsz.

Örült a leány, mint orak örülhetett,
 Örömben meg szölni sem tudott;
 Megcsókolt férjét, ki Rebelére
 Szöli'ta, s így örökre neje lett.
 S hol a vignagy tartotta ünnepét,
 Ő is környezte a bor-istenét.

Theseus a hajón vígan haladt,
 S örült hogy Ariadnét elhagyja;
 Dal hangzott fel, s Theseust éltetik,
 Mint a ki vízra adta éltükét.
 Aegeus is egy szikla parton ülve
 Feher vitorlás nagy hajóra várt,
 A mely jelre megérkezését
 És Theseus fényes diadalát.
 A várua várt hajó a tengeren
 Feltűnt, de biz' egészen gyászosan,
 Meglátva azt a jó atya Aegeus,
 Kétségbeesve a tenger haragos
 Hullámai közé magát vetette,
 A mely elnyelte őt s nevét vevé fel,
 S most is Aegeus tengernek nevezik.
 Theseusnek későn jutott eszébe

Az atyjának mondott ígérete,
 Vitorlákat nagyon későn szerelt,
 S midőn már az Atheni parthoz ért
 A nép öröm kiáltására mellett
 Hallotta edes atyjáról a gyász hírt.

Atyja után bátran a trónra lépett,
 És mint király bölcsen uralkodott.
 Hőstetteit a görög lantok
 Játékuk alkalmával emléltetik.
 S midőn meghalt, gyászolták a királyt,
 Prinek neve nép nyelvén most is él.

Arethusa és Alpheios.

Előszó.

Láttál már lámpkát, a kinek morolyában öröm volt,
 I hogyha az ajka kinyílt s szerelennőt kezd' beszélni
 Elablotta szived? Gondolj csak vissza, midőn még
 Ifju valál, akkor már gondolatok gyökereztek
 Elmédben, s hebled szerelmű lángjába borult. Oh
 Hányszor hordostad sziveden a kínos igákat?
 Hallgas, jobb neked úgy, ne szakítsd fel a sebedet még,
 Hagyd behegedni azt! ...
 Ember, légy ura hát méltóságodnak örökre,
 I oly utakon járj csak, mely mindegy jóra vezethet. ...
 Oh de nekem ezélen most mython terre irányul;
 Festni, lefestem majd Arethusát s róla beszéllek,
 Elmoundom éltét is azt, mi vitte halálba.

Rege.

A görögök földjén Arkádia róza vidékén
 Ment lámptárraival Arethusa dalolva s örömmel;
 Szelték: zöld levelet, melyből fontak koszorúkat,
 Sarkásván azokat kék és másféle színekkel,
 A legszebb koszorú díszíté Arethusa fejét, kint
 Urónek tartott szépségben ott a leányzó.
 Így mentek dallal gyorsan befelé együttesen,
 Svegre elétek egy patakoskát s szonjukat ottan
 Oltani óhajtván, s im hirtelen ekkor előtört
 Alpheios, a ki vadász volt úgy szót zordon ajakkal:
 - Azt a leányt kardom majd át én s vele bejárom
 A görögök földjét, ... mit meghallva a leányok
 Széjjel futának, Arethusa is elmenekülni
 Így kiserelt, s mindent megpróbált, hasztalanul, most
 Uldozván a vadász őt, úgy szót telve torokkal:
 - Nem lesz nyugalmasod Arethusa, tehát ne szabadj el,

Fellek téged, bár hol keresel menedéket.
 De Arethusa futott s elhagyván Arkadiának
 Moh-földre hegyeit, hol tengor mossa a partot;
 Visszatekintett és megborzaszt, mert a vadász bíz'
 Már hozzája közel volt. Így szólt hát a habokhoz:
 - Én Arethusa vagyok, és Alpheios üldöze eddig...
 Ókeanos lányi! segédelmet kérek a peroszben,
 Nyujtások védo' kezetek és újra reméllek
 Boldog órákat.
 Érel sietve, s hogy nem volt más menedéke
 A tengerbe vetét' éltét, hol a vízi lámpák
 Várakozának ró', s a hullámok dala mellett
 Folyókon vitték barlangjok mely üregébe.
 Féljólalom, Alpheios itt is utána futott, Arethusat
 Ókeanos lányi elvitte'k Ortygiára,
 Mely sziget vala, s honnan a távoli napnyugatot is
 Látni lehet, melynek öröme're lélt Arethusa

I nézte róla a napot, mely álmat küldt szemére.
 Nyugalom ilt arcon, idős volt helyrete itten,
 Mert tán álma jövöt' jövölt egy boldog idővel,
 S még be se végezvén est, Alpheios újra előtört,
 S dörögő hangjától Arethusa a peroszben fele'bredt,
 Így szókat hallott: - Arethusa ne fuss el előlem,
 Nem bántlak téged, szerelmemmel voltam irántad,
 Hogyha pedig menekülni kívénosz, úgy tudh meg előre:
 Harztalanul terzed azt, s se'lt lehetetlen elérned.

Így Arethusa tovább menekült és egy patakot lelt,
 Melynek hullámin ragyogott az esti sugára
 A nyugodó' napnak, megállt, s így szólt a habokhoz:
 - Ókeanos lányi, vigyete'k magatokkal a helyről,
 Mert mai a földön nincsen szimomra menekvés.
 A víz összecsapott Arethusa felett s amikor épp
 Alpheios érkezvén oda, s így szólt zordon ajakkal.
 - Lénykém, nem menekülsz, bár volt most tenni neked est,

Mert én virbe vetem magamust, s így ezélen élérem;
 Ritmuk gondolat, vagy léttél, oh de eralódot!
 Mert a víz fenekén meglátod - hogyha szeretlek -
 Szépségem.

 Szradtrágoran ért esélyához, mégis elérte.

Skylia.

Megara partján egy palota áll,
 S abban lakik Nisos görög király;
 Pirek lányát Skylának nevezék,
 S arany hajfürt diszítte fejét.

Szokára volt kinezmi ablakán,
 S dal repült ki sokszor kis rajakán.
 Oh de örömet csak abban lel,
 Ha több hajó uszott a part felé.

Sly esztben vendégi jöttek,
 S egy pár napig ottan időstenek;
 Atyja pedig lakomákat adott,
 S valóban mind igen jól mulatott.

Mikor a sor buenzásra került,
 Mindegyiknek szemében könnye ült; -
 S mindannyian várták azon napot,
 Melyben a megtérő átnyujtatott.

Minos király bölcsen belátta azt,
 Hogy lánya már elérte a tavaszt,
 Vagyis elbénnek azon szép korát,
 Melyben viselhetné a koronát.

Meghitt tehát minden királyfiat,
 S meggondolta előre hogy mit ad:
 Országokat s kincseket a felet,
 A lányuk meg menyasszonyi kezét.

Skyllának erről tudomása volt,
 Segész nap át ablakán kihajolt;
 Titkon várta a királyfiakat,
 Vajjon köztük lesz-e szép ki akad?

Tekintete a tengerre esett,
 A hol egy nagy hajórajt észrevett;
 Rajtuk fehér vitorláik voltak,
 S mind-megannyin katonát hordanak.

Szép volt a látvány, de bű' szomorú,
 Mert emek vege mindig háború.
 Jól tudta Skylla azt, bű' lepte meg,
 Reményét most szenvedés ölte meg.

A hajókat Minos küldötte el,
 S mindannyit dárdával szerelte fel.
 Vitérei harcoképzett emberek,
 Fik már sok háborút viseltek.

A mint partot értek egyik követ
 Minosnak hozott ily üzenetet:
 - Felséges úr, hatalmas fejdelem,
 Minos görög királyt képviselem.

A nagy király azt üzeni neked:
 Barátságára minden érdemed,
 Mert Androgeos meggyilkoltatott
 Midőn itten keresztül utazott.

Androgeos, Minosnek fia volt,
 Atyja után a trónra jusni volt;
 I mint hogy éppen itt érte a halál,
 Azt gondolja: az oka te valál.

Jobbival veribírógot követel,
 I katonáit harcolni küldte el...
 Leek felett Minos borzankodott,
 I a követnek ilyen választ adott:

- Mondd Minosnak, hogy én azt ízenem:
 Miként dárdaít ösztöndelem,
 I a kit a halhatatlan istenek
 Örzenek, ott gyöngér az emberek.

Ere a követ feuthangon sikejv
 Értelmesen mondta feleletét:

- Én a választ tudomásul veszem,
 I még Minosnak e napj esetelem.

De mielőtt végkép eltávozom,
 Viszont tudomásodra hozhatom:
 Minos nem fel senmitől, tudja jól:
 Miként benne istenek vére foly.

A követ erre meghajtra magát,
 I elhagyta a királyi palotát,
 Minos királyhoz vissza érkezék
 És az ügyről vele értekezék.

Isender est volt; szello nem susogott,
 Meg az éj madara is hallgatott.
 Mindenhol send is nemia send houvott,
 Keztelen volt minden - miként a holt.

I néma perczben Minos megjelent,
 I harczoraihoz helkes szót emelt;
 Megymond: - Holnap, ma reggel katonák,
 Ostromolják Megara városát.

Nap keltével mindenké kiöz legyen,
 Feszibe püvezelt s dárdát vegyen,
 S midőn a kint enetára felriad:
 Akkor rajta vitéz kretaraiak!

Minos király errel eltávozott,
 S a seregben ööm mutatkozott.
 Mindenfélé' felhangzott énekük,
 S egy ösz vezér is énekelt velük.

Mulatráguk igen rövid vala,
 Beköszöntött a más nap hajruda;
 S midőn az égen megjelent a nap,
 Minos serege már püvezelben halott.

A mint megerköstök a vár alá,
 Dárdáját mind használni akará;
 De a sereg kanyja oly ipponge lett,
 Felémelte s tétlen vázvesett.

A harcra tehát sikertelen vala,
 Sepségben állt a városnak fala.
 Látták, hogy itt harcolni nem lehet,
 Mert a várost védik az istenek.

De a király seregét birtatá,
 S vezéreinek még meg is hagyá:
 Hogy azon perczig ne mozduljanak
 Mig erőt nyermi foguak a hadak.

Mert az róka nem fog ily tartani,
 A karokba erő fog szállani;
 Sörül a győztes, ha fényes neve
 Történelmünk lapjába jön bele.

Skylia, a várnak egyike ablakán,
 Szokott kinézni minden felütán,
 Nézte Minost, s a kit megszeretett,
 Féjűt nyermi őt ily tervesgetett:

Minos, egy pár napja hogy láttalak,
 S elnő hátáskor már imádtalak;
 Azóta tudom mi a szerelem,
 Szó fáj, hogy nem beszélhetek én velem.

De ah, miért e küzdelem, miért?
 Van-e ok, vagy talán csak semmiért?
 Névetség; mindennek véget vetek,
 Megteszem azt, ha ezélt elérhetek.

Levigom atyjaimnak bíbor haját,
 S Minosnak adom én legottan át;
 Ez által a rejtély megfejtve lesz,
 S Minos szere ismét erőt szerez.

A bíbor haj istenek záloga,
 Atyjaimnak ök azért adták oda:
 Hogy addig, míg fején azt viseli
 Ellenség várát be nem veheti.

Érezd Minos szerelmét meggyőzve,
 S örökre boldog lesz az életem.
 Rajta tehát, itt a várt pillanatot,
 A melyet elődézni nem szabad.

—*—
 Tetét éj borítja a kék eget,
 Körülbélül úgy éjféli lehetett;
 Ekkor Skylla vigyázva csendesén
 Atyja szobájába ment nesztelen.

Atyja aludt, nagyon mely álama volt,
 Skylla tehát bátran hozzá hajolt,
 Gyóron kivágta a bíbor haját,
 S ezzel hagyta el a szép palotát.

Sietett az ellen tábor felé,
 A hol később szép Minost fellebé;
 Ekkor már az égen hajmalodott
 S a nap sugarai ott mutatkozott.

Meghajította Minos elött magát,
 I előbb esellel így mondta panaszát:
 - Felseg, nézd, mily tetlen a sereged,
 Bevenni e várt nem lehet neked.

Minos erre ilyen választ adott:
 - Hallgass erre... mi a kivánatod?...
 - Én a harcokat barátja nem vagyok,
 Békét kívánok ölni akarok.

Levágtam atyámnak bíbor hejét,
 Olympiának harci zálogát;
 I ha neked a hajfűrtöt átadom,
 Atyám várát ezáltal föladom.

- Nézd rám felseg, talán kételkedel?...
 Oh ha tudnád, mit érez a kebel...
 Szerelmednek zálogát kérem én,
 Ígyrd ezt meg harczodnak innenén.

Minos látta, hogy a hajfűrt becses,
 Elfogadni mindenkor érdemes;
 Így szólt: - Ajándékosd elfogadom,
 I jutalmadat harcz után megadom.

Kinyugdiban Skylla eszel távozott,
 I Minos szerelmében máris bizott.
 Fejves jövöt látott maga körül -
 Eszményképnek a szerelmes öreib.

✧

Feljött a nap s Minos hadserege
 Troda's erőt érezt erreibe;
 Hamar romba dönté a vár falát,
 I máris délután bevette Megarát.

Minos király a tengerparton állt,
 I ő mint győző nagy örömet talált;
 A mint nézeth, Skylla csak ott terem,
 I sekkent hitőt affkán a szerelem:

- Hűvöztél felség, szerem hát engemet,
És volt nekem reggel ígéreted.
Szerelemed lehet csak a jutalom -
S ert én töled jogorán várhatom.

Minos így szólt egészen esendesen:
- Kivánárod Skylla nem tehetem.
Jutalmadat különben megkapod,
S azt nem tőlem - az égtől várhatod.

Ezen szókkal legott hajója szállt,
Skylla pedig utánna karabált:
- Leigy rátkozott! elrablád szívemet,
Hallgasd Olympia kérésemet:

Legyen ő" nos, repüljön szárnyakon,
Nekem csupán ez a kívánatom.
Szemembe megsejgte ígéretét,
Folytassa rátkom szerint életét!

Soh' én sebzett, mélyen sebzett vagyok,
Féjdalmaim kiálthatlan vagyok.
Nem idek mar' fulánkod szerelem,
Aphrodite, mit műveltél velem? ...

És szarvánál a tengerbe esett,
Hallá változva tovább evezett;
S ha a aristükrén mutatá magát,
Minos mint nos mindenkor rá' telált,

Északmáryát hol Skylla volt keresé,
De éhriqét ki nem elégíté:
Mert Skylla elbűnt a habok között,
Minos pedig egyre csak röpörött.

Thrisos és Helle.

Lyöögörzög szép, nyájas völgyben,
 Hol a mezőn is rózsák nyílnak;
 Athanas ott lakott örömben,
 S neje, kit Nephelének hitanak.
 Őket gyermekkel áldá az ég,
 S mind ketőben nagy örömmel telék.

Thrisosnak hívták az idősbbiket,
 Szép gyermek volt s vitéznek született,
 Hellenek a sokkal kisebbiket
 Fiú lányka volt s futhosni szeretett.
 Sokszor egymást óráig kergeték,
 Míg végre az est elközeledék.

Ezek voltak csak a boldog napok,
 Hisz a család öröme ebredett,
 S ő gyermekük meg földi angyalok,
 Ilyeneknek képzelné lehetett.
 Vidámrág űlt mindegy arcaikon -
 S mythosból est én bizonyítom.

Egykor anyjuk, a drága Nephelé
 Szokásán túl sokáig szunnyadt;
 Feltették őt, de bír' kilehelé
 Lelkét, s egy szót sem szólhatott.
 Képzeltető: gyászolták anyjukat,
 S ki róka' viselte gondjukat.

Athamas sem tudta hogy mit tegyen,
 Nagyon sajnálta jó szegény nejét,
 Gyermekli voltak, s hogy nekik legyen
 Ismét anyjuk, ki Nephele helyét
 Betölti, ő Inót jegyezte el,
 Ipsi nap alatt nejéül vette el.

Erőszakozott, nagyon erőszakozott,
 Inó nem volt oly jó mint Nephele,
 Pár gyermekire bír' bosszankodott,
 Az az öket sehogysem kedvelte!
 Thrisos s Helle ritka keservesen,
 Inót látva megvoltak erendesen.

Történt egyszer, a szivtelen Inó
 Így szólt férjéhez: - Lásd, a gyermekeket
 Mire bosszunk? Kiörtünk egyikre jó,
 Múltó: halált hogy érdemeljenek.
 Őld meg őket! te bátran teheted,
 Ipsi nap alatt el is felejtetted.

E beszédet meghallá Nephele,
 S szellemképpen a földre érkezett,
 Gyermekreit mindig védelmező,
 Habár őt látni sohasem lehetett
 Felhő mögé rejtette el magát,
 S gyermekeinek kívánta csak jóát.

Azon volt: hogy elmenetlányok,
 Maguknak szebb kezét találjanak,
 A holartán örömmel éljenek
 Ikerö öregségig ott lakjanak.
 Aranygyapjas kőst küldött játszani,
 És kőstöt nem kellett tartani.

A gyermekek midőn összevették,
 Oda futottak és szirőgatait,
 Irvicos így szólt: - Helle, nézd csak szemét,
 Milyen szelid - s aztán arany gyapját.
 Jec, üljünk rá, s majd vele nyargalunk,
 Ez lesz a mi kedves arany lovunk.

Irvicos kiertének Helle engedett,
 S mind a ketten reája ültének,
 A kő pedig lassan vivé őket,
 Mivel a gyermekek örübtének.
 Felsőbb futott, s felszállt mint egy madár,
 Mely rablotts kincseivel tova száll.

Irvicos s Helle nitak Reserwesen,
 Kertek a kőst, hogy szállana alá,
 De visszaverték az oly szelidem
 Hogy ezzel csak jövedel akará.
 Most már biztosnak érzék magukat
 Várták tehát jövedel sorukat.

Inó épp gyermekeit keresé,
 Midőn a kis felette elrepült,
 Thrixort s Hellelét legott felismeré,
 Szüknek szemében öröm könnye ült.
 Athamast is legott kihivata
 S a változást neki tudtuk adá.

Athamos nagy kövekkel hajigált,
 Mire a Ros feljebb emelkedett,
 Dugába dőlt a ter, mert nem talált,
 Mire egész testében remegett.
 A Ros elszállt, látni sem lehetett,
 Inó az est is lassan közeledett.

Inó igen nagyon bosszantódott,
 Mert Thrixort s Hellelét elmenekült,
 Szép arca egyre - egyre csak fogyott
 S piros színébe halvány szín vegyült.
 Az fájt neki: hogy a szép gyermekek
 Szébb honba évs mint övének.

Így szólt Athamashoz: - Miért, miért
 Nem mentél ki közeledni a tájt?
 Leltél volna oly nagy jutalmi bért
 Hogy ugy nőtek volna mint egy királyt.
 A kirágyardag, annak hódol a nép,
 S mind királyért - emeli fegyverét.

Athanas erre ekéjé válaszolt:

- Ami elmúlt, azt én elfeledem...

A Kos ezé: kinek az szánva volt,

I én mint földműves, sorom szenvedem.

Termő földem annyiit csak megterem,

Melylyel szükréimmet fedezem.

Lásom tovább, hát a Kis gyermekem

Hol szálltak le: erdön, béczen, mezőn?

Repülnek még, alattuk a hegyek,

I szemük tetovázis az égtetőn.

A Kos míg a légrétegben halad

Nekik addig lenni nem szabad.

Helle mégis egész véletlenül

Ala' talált - bír ő' tekinteni,

Szédülni kezdett is erőtlenség

Ihriscoshoz így kezdett beszélni:

-Ihricos, fáradt, igen fáradt vagyok,

Már már kikapcsolhatni sem tudok,

Ihricos erre Helle't így biztatá:

-Fédes Helle'm, ne hagyd el úgy magad,

Tekints ne előre fel, de ne alá,

Ismét erőmet érzed karodat.

Az új hazánk igen közel lehet,

Pünyughatod ott fáradt testedet.

- Édes Ithacos, hidd el, gyöngé vagyok,
 Magamat már soká nem tarthatom; -
 Neked pedig csak jót kívánhatok,
 Ibsuenképpen jobb kezem nyújthatom.
 Előre látom már haláloimat,
 I a tengerben találom nyomat.

Hellének ez utolsó szava volt,
 I ajkát egy nehezi sóhaj elhagyta,
 Azután elzúdulni s alá bukott,
 - Szegény Ithacos nagyon sajnálható. -
 Tengerszoros volt a hová esett,
 I a Hellepontos-nas elneveztetett.

Ithacos tehát nagy utazás után
 Aeetes király honába érkezett;
 A nép rajkán ez Tróchia tartomány,
 I mindenütt békében állhatott,
 Erődiát vélték, midőn a kor leszállt,
 Míg a gyermek jámbor népre talált.

Aeetes Ithacost alképen kérdeszi:
 - Hová gyermekek, ide hogy érkeztek?
 I mondta csak, ez ország gyapjas kor káé,
 Melyfel előbb magasztan repülék?
 Felette mi kíváncsiak vagyunk,
 Mert ily erődöt csak ritkán láthatunk.

Shixos ekkor egész történetét
 A királynak híven esztele,
 A ki aztán megfogva kis kezét
 Diszes palotájába vezeté.
 Utban aztán mind olyant mutatott:
 A mi vakító fényben ragyogott.

Shixos örült, ezt látni lehetett,
 Folyton monoly kélt gyermek ajakán.
 Bejárta a legjobb vidékeket
 Szépíradhatlan sürke jó lován.
 Boldogtalannak nem érzé magát,
 I nem is hallá-senki-panasz szavát,

Az aranyrost sokszor felkeresé,
 Mely virággal himszett kertben legett;
 A játszó társ ez volt, ezt kedvelé,
 Rége ült, miben öröme telt.
 Egy fejt neki: hogy nem látja huzát,
 Fível elhagyta szülőtte homját.

Jupiternek a host Aetes király
 Mint áldozat egyszer feláldozá,
 I országának éppen határainak
 Örzetül várkányoknak ada.
 A gazdagraig is a jölet ekeje
 Már kúróleg emelé nemzetét.

A kornak nagy híre futamodott,
 És név minden oldalról érkezék,
 Mert ily erőt csak ritkán láthatott,
 S így hitték el Ixion történetét.
 Acetes király kevély is lehetett,
 Hogy ily Rossra könnyen szert lehetett.

A hír később Athamashoz jutott,
 Sűri aztán tovább-tovább adá,
 Egyik szomszédtól mántzig jutott,
 S mondott tanácsokat elfogadá:
 Hogy a fiút majd csak felkeresik,
 S itthon földművelésnek nevelik.

Polchimar vették tehát utjokat,
 És midőn elértek a helyet
 Látták: a host és a sárkányokat -
 S azt is, hogy itten veszély fenyeget.
 Eppen jökor Acetes megerősített,
 Pitől Athamasokat keidergett.

Megtudta végre hogy Ixion fia
 Szép férfivá felnevelkedett,
 Azt gondolta: kell neki tudnia
 Milyképpen ő nem itten született;
 S szülőföldére bárki vísza vágy,
 Vajjon ingerli őtet is e vágy?

A nagy királyt ekképen kérdésé:
 - Nezz rám király, ismerj meg engemet,
 Messze földről jövök trónod elé,
 Vissza kéni Ithicos gyermekemet;
 Hogyha kiadni őt nem akarod,
 A Rost érte ugye oda adod?

- Jó ember, a Rost ki nem adhatom,
 Kiadni azt semmiképp sem lehet;
 Örök időre kell megtartanom -
 I nagygyó tezi a királyi nevet.
 Kiad előtt pedig szabad az út,
 Ha bucsút vesz, nyitok neki kaput.

Aetes király felelé est, mire
 Ifju Ithicos szintén megérkezett;
 Az atyja felve nézett szemibe,
 I megpróbálni nem is merészkedett.
 Látrán fiának sírás természetét,
 A földre szegre v' tekintetét.

Egy pár percreig szóthamul álltamak,
 De a csendet megtörte a király,
 Így szólt: - Ithicos, évek elmúltanak,
 Atyád eljött érte s lötted áll;
 Azt akarja: tölem bucsút vegyél -
 A mint jönnek látod, hát ugy tegyél.

Éve Ithacos őszintén így felelt:

-Hogynha a multa visszagondolok

Híven látom gyermeki évenet -

Igy e helyről távozni nem fogok. -

'Halál' szó volt irva fejem fölé,

De a végzet onnan eltörölte.

A végzet, a rossz nek egy jobb Reze,

I szülőktől ez megmenté életem,

Gyermekségem búval volt csak tele,

I róka viseltem azt itt keblemen.

Nézelmenek, tudom, mi várna rám -

Távozz vipsz egyedül csak utjám!

Athamas szótlanul eltávozott,

I, erőltetve egyre bossusan fejét;

Égész utján arról gondolkosott:

Mivel törni meg Aeetes erejét.

Mert ha egyszer ezt ő megteheti,

Akkor a kőrt magával viheti.

Ily gondolattal élt el hónap,

Mig a népi mindenről kikérdése;

Mire ő a szép Kolchis tartományt

Válojához híven esetele.

Jaron is hallá e történetet,

Legott egy megg hajót készíttetett.

Jason, korának nagy embere volt,
 Mindegy megnyert bármilyen nagy csatát,
 Firdálytól sok jutalmat kapott,
 És szívesen vették buzdító szavát.
 Almában most istennők birtaták:
 Hogy hozza el a kő arany gyapát.

Jason tehát felkérte Theseust,
 Ki korának egyik nagy hőse volt,
 Azután a dalnokot Orpheust,
 Kinek lantja a szívekig hatolt:
 Hogy harcolni menjenek el vele,
 Harcosnak a harc legfőbb érdeme.

Étek aztán több harcost hívtanak,
 Összeis jöttek úgy vagy ötvenen,
 És mindannyian hajóra szálltanak,
 Dallal indultak el egy reggelen.
 "Argo" volt a hajónak a neve,
 És a harcosok szelkenit mentek vele.

Elérték végre Kolchis partjait,
 A mely valóban gazdag tartomány.
 Látták a kőt, sörvő sárkányait
 És nyelhekket. Mi történt azután?
 Következő regém beszéli el,
 Jason az, a mit elolvasni kell.

— W —

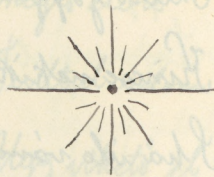
Jason.

Argo hajóval az ifjú leventék
 Végre elérték Kolchist,
 Média, mint a királynak a lánya
 Várt a tengerparton
 Őket. Őre szivére fogadta:
 Hogyha akad bátor s szép
 Ifjú, kinek a szemébe szerelmre
 Ég, de szívet még senki
 Sem szereté, szive leizen övé, és
 Majd a vitézeknek mind
 Dolgaikat örömet könnyítendi
 Bűvös erővel - titkon.

Mérete

-vv|-vv|-vv|-v
 -vv|-v|-v

Tudnivaló Medeamak az égi
 Istenek által titkos
 Megbízatai voltak, ezert ő
 Minden erőn túl tett:
 Mellyek a földet, eget is uralgaták,
 S küldtek időnként sárvaszt.
 Látta Jasont, ki a többi leventét
 Tartva vezérbe, - s neki
 Arca nemes, a vonása remek volt,
 Így a szivében érzett
 Éltteszerelmet, az az szereté'öt.

Jáson, az elvő

Íjju vezér Ri,

Storta vitézít

Messze vidékről,

Aeetes elment,

A Ri fogadta,

Mondta neki, hogy

Harconival jött,

És az arany korb

Péri ez uttal,

Mert csak is öket

Illeti joggal.

Kincse nekik rég,

I ha ide vándolt

Mérete:

--||--

Nem lehető az,

Hogy ki ne adják.

Aeetes ezekre

Mondta o válanit:

-Már ha vitékek

Épp a korbis csak

Tettetek ily nagy

Nosszu utat - hát -

Nem tagadom meg

Épp Risdaráit.

Mégis elöve

Tudtul adom hogy,

Ugy viheto el

AltalatoK, ha
 Mind ama feltét
 Mit hiszabok most,
 Teljesítendő
 Leözen e heten.
 Kinn a mezőn jár
 Tűztorádó
 Fét bika, - fogd be,
 I szántód föl a földet,
 I vesd el a sárkány
 Vei-fogásával.
 Hozza e munkát
 Fedve tesszed meg,
 Úgy az arany Ros
 Lesz a jutalmu.
 Tudta Jazon jól,

Hogy eme feltét
 Mint kivihetlen
 Abba hagyandó.
 Sötétlenni most
 Vissza a többi
 Tűztoroz, hogy
 Mondja a válnak,
 Mit a királytól
 Hallya iméntem
 Mind a vitérek
 Hadi tanságot
 Kémpelenitve
 Tartani voltak.
 Egy skoron jött
 Egy fiatal hős,
 Ki Medeanál

Volt a titoknok.

Kérte Jávont, hogy

Szép Medeát ez

Éste keresse

Fel, ki tanácsot

Fog neki adni.

Jávon örömmel

Vette a jó hírt,

És hamarosan

Ment Medeahoz.

Medea így szólt:

- Ifjú veszi, én

Önce szerelmes

Lettem a reggel...

Öne ordálja

Így ha fogadtam,

Nem tehetek már

Róla, az Éros

Lőtt a szívembe.

Hogyha szerelmet

Érez irántam,

Mondja nekem mag,

Íggy az íggyében

Bűvös erővel

Térek olyant, mi

Utira töv" lesz,

Szeréjait akkor

Börtön eléri.

Medea szép volt,

Augyali szépség,

Jávon örömmel

Rája tekintett;

Szívedben
 Érez' szerelmet,
 És leányomat
 Mondta e választ:
 - Médea, lelkem,
 Drága királylány!
 Szemnyárával
 Lőtt a szemembe,
 Légyen arám hát,
 Eljegyezem most,
 S hogyha akarja
 Elrepülünk mi
 Argo hajónkival
 Vissza Athénbe.

Médea jönnek
 Vélte Jazonnak
 Tervit, ezért őt
 Fente be bűvös
 Oly kenetével:
 Mely a bikáknek
 Süret akadó
 Lehelétől
 Mentü örökre.

Fogjait érezé
 Jaron erősnék,
 S így a bikákat
 Fogta ekébe.

Harstalanul volt
 Tűz lehelésök,
 Nem lehetett bix'
 Antoni ezrel.
 Járón a földet
 Végre beszántá,
 É berveit azt
 Szörny fogással.
 Sim a fogakból
 Végre vitézek
 Köttek, a kité mind
 Harczára kelésük,
 I végre kihaltak
 Önkészülettel.
 (Öt maradtott csak
 Fenn, de ezek mind
 Széjjel oroltak.)

Feljertette
 Járón a munkát,
 Ment a királyhoz,
 Hogy az arany kőt
 Adja ki neki.
 Aetes azonban
 Megtagadta azt,
 Micsém akart ő
 Tudni ezekről.
 Járón a temet
 Úszomorodva
 Hagyta el, és ment
 Szép Medciához
 Gyen azért, hogy
 Mondjon eljart, mi
 Prajta regethet.
 Médea monda:

-Menjen a völgybe,
 Hol az arany Post
 Örsi a sárkány.
 Büvös imám majd
 A fene szörnyet
 Almiba hozza,
 És az arany Post
 Végig magához.

Járon a völgyre
 Egy macska ment ki,
 Sálta a sárkányt
 Mint aluszik ott.
 Vette a kos-bört,
 S vissza is hozta
 Argo hajóra
 Jette legottan.

Medea véle vívő az öcsét,
 A jó kis Abszortot,
 Selvereti a hajóra, a hob
 Együtt levének az
 Ifjú levente-vitézek, a kis
 Örültenek, hogy a
 Post vitézk szabadon, s diadal
 Leszen az út uskik.
 Medea Jason arája levén,
 Fogadta esküvel:
 Minden időben, uton vele megy;
 Magára nem lehet
 Hagyni olyan fiatal szeretőt,
 A ki olyan csak őt
 Judya szeretni igaz szíviből,
 S kinék neje leand.

Mérete

---/---/---/---
 ---/---/---/---

Észrevéve a szökést a Király,
 Utánna ment legott; -
 Médea, hogy meneküljön, ösét
 Megölte szivtelen,
 És a tagját kidobálta hamar,
 A mit Aeetes király
 Mint atya összerzedelt szomorún,
 S leánya sz alatt,
 Argo hajóval a ködbe vezetett,
 A mely körülbevé
 Ugy a hajót, valamint a határt
 Melyet a víz mosott.

Atyja elől menekült Médea,
 Míg a szegény öreg
 Gyermekre hamva fölött könyvint
 A hanttra hullatá. -

Oh a szivembe hatalmas éros
 Szerelmet önt belé,
 S így a leányt orok a sírba viszi
 Szerelmes álete,

Argo hajósok a folkoni parttra
 Orpheus isteni éneke mellett
 Végre egy estvel nap oda érték,
 És Jelis fogada szeretettel;
 (Ő a király vala ott a vidéken)
 S lámpái szép Medeat ölelék át,
 Mint a kinek eroda tetels nagy volt.
 S így a vidéken a büvös erőjét
 Versbe verék az ivók rege Réppen.

Meg Jelianak slötté, Jasonnak
 Édes atyjára levein a király itt,

Mérete:

- - - | - - - | - - - | - - -

De Selias küire, s az uralgást
 Evék előtt a kezébe vévi, s most
 Médrea fíron előtt fogadást tett:
 Hogy Selias a leányairól majd
 Fogja halálra öletni, mi által
 Visszapízetve leszen neki tette.
 Így a leányok előtt ama nap még
 Torra beszélte el mind ama tettet,
 Melyeket élté során eslekedve -
 Most legutóbb az arany gyapótól hogy,
 S mint ritkénült neki vízre vehetni,
 S adni Jasonnak, a ki heza hozza...
 Mondta tovább, hogy az öz-öregeknek
 Életüket fiatalra büvölte;
 S mennyi Király fiatal a ki veit volt,
 S mind Közöné neki nagy tudományát.
 Hallva a lányok ezen gyönyörű, szép,
 Nagytudományu beszédeket, s'ki is
 Selias atyjukat, mint ki öreg volt
 Médrea büvi erője alapján,

Íjiv erőt neki s életet adni
 Szép Médreát imigyen keressék fel:
 Hogyha atyjánk szerető lakka táját
 Felkeressék, fiatalra büvöld őt,
 Mennyire áldani fogja te neked
 Nagytudományodat is Közönét lesz
 Jó ajakán... de mi szint örülnék majd
 Hogyha atyjánk haja vissza sötétül -
 S rengeni fogja a táj tudományod,
 Mely híredet emeli s terzi nagygyá.

Médrea, hogy Seliasnak
 Megmutassa miképpon
 Az öregek fiatalra
 Könnyű, mosteri tettel
 Bármikoron tehetők, s'
 Kost hozatra a helyre,
 Nagy darabokra szele fel,
 Süstbe beidobata, hol
 Főzte rövid időreig, s egy

Mérete:
 - 50 | - 50 | - -
 - 50 | - 50 | - -

Izép fehér kien bányámy
 Ugra ki, s gyors üggetéssel
 Messze elszaladott, bár
 Többen utánna riettek.

Mind a leányok s tetten

Bánmulásuk erősen

S Médea veje ekepr szolt:

- Hogyha idek atyátok

Izép fiatalra akarja

Senni általalam éltét:

Adja magát a halálnak -

Sujra éli világát.

Sélias önmaga jönnek

Hívni a lány szavát,

Sennibe vette az éltét,

Miért megölni is

Hagyja magát, a mi által.

Ha ujra trónra lép

Ifjú erővel akarja

Mérete:

-vv|-vv|-v
 v-lv-|v-

Vezetni nemzetét.

Lámpáihoz innigyen szolt:

- Feláldozom a nap

Életemet, s a halált is

Hívánom, öljetek

Meg, s tegyetek Medeának

Sorosa szava szerint.

Lámpái Seliast önzre -

S tagokra vagdalák,

Útba tevék hamarosan,

Alatta meg tüzet

Raktanak, így akarák öök

Az ifjú életet

Visszaváradzolni néki.

De minthogy a tagok

Szörfeketőre nitődtek,

Sikertelen maradt

Mégis a tettök övőkre

Úrek után pedig

Medea kárörömeivel

Épés kiálta fel:

-Lányok, atyátok öreg volt,

Iha megöleték őt,

Mines, ki segíteni tudna

MiÉp az életet

Visszabüvölje csak úgy is

Hogy ő öreg legyen,-

Végre elérte a bosszú!

Atyja Jasonnak Evon vála, s őt

Meg a viráukozó lányok előtt

Oly fiatalra büvölte hamar,

Mint a ki lányt feleségül akar

Venni, de ő neki csalja csak az,

Hogyha az élete újra tavasz:

Lépmi s trónra, lehetni király,

I hagyja örökre a csámolyinál.

Medea épp ugyan ezt akára,

I már is a trónt neki által adó,

Mondva örömmel: - A trónt odadom,

Legy te király, s uralogj, akaron.

Jélias épp e napon a halált

Nyerte, mi végre fejére talált;

Tartaró ő neki nyugshelye lesz,

Jetteiért ez az érdeme, ez.

Viet kerékü kőni jött ezután,

Sárkány kigyó húzó,

Nyelveit öltögeté kifelé

I farkát dobálgató.

Medea, s ferje Jason e kőnin

Foglaltanak helyet,

I nagy örömmelre röpülve e nap

Argosba mentenek.

Ott a király ez időben a jó

Isendes Kreon vála,

Nagy örömet a leánya tere,

Mert szép leány dala.

Atyja örömmel e szép dalokat

Hallgatta szívesen,

Izölt is ékés: - Kreóna a dalod

Oly jól esik nekem.

Mérete:

---	---	---

Mondd el a szép dalokat s az öiön
 Mindegy szivembe száll,
 Bírata volt neki, éppen azért
 Ottan helyet talál,
 Így a királynak s hánya a dalt
 Keményen reggelen,
 S töle egész napon át az öiön
 Felelébe' volt jelen.

Medea is fésön a kocsin
 Argosba értenek,
 Ott a király s hánya Kreus'
 Várták szívélyesen.
 És a király mindjárt palotát
 Számukra nyitvatott
 Éppen azért, hogy Argosiak
 Mindegy maradjanak.

Évekig ott laktak, s szerették
 Egymást igen nagyon,
 Nem croda, mert hír szép Kreusa
 Már ide s anyja volt.

Mérete:

- - - | - - - | - - - | -
 - - - | - - - | - - - | -

Emelk örültek, s gyermeküket
 Hordozgatták a kék
 Úgy az anyját mint édes anyját
 Mindegy ölegeték,
 Így a szülők már jóslatokat
 Mondták s találásokat,
 Hogy a fiuk majd hol legyenek
 Egykor uralkodók.

Végre fazonnak szíve hideg lett,
 Inom szereté' már
 Szép feleségét, kit szeretett úgy -
 Másra talán vár?
 Szíve örökre már Kreusáé
 Mint ki szemével
 Látta a szívébe s így az övé lett
 Könnyei szerével.

Judta e titkot ott az egész táj,^{†)}
 Így Medeusok
 Végre fiúbe is bejutott az
 S szült az uránok:

†) Mérete:

- - - | - - - | - - - | -
 - - - | - - - | - - - | -

- Hogyha szeretted is ide hoztal
 Vallod be nekem hát,
 Miért szeretted meg itt a királyosok
 Szende leányját?
 Nincsen akad ná, hogy valamit mondj
 Plám, a ki téged
 Minden időben tisztá szívamból
 Hív szeretetelek.
 Er az a hála mellyet ígértél?
 Erdemem empyi?
 Így akarl te Médea nádust
 Kedvire lenni? -
 Vedd Kreusát el, legyen a nőd, én
 Sokra haragszom,
 Vagy is az élted megkeresni
 S így bele nyugszom,
 Sőt neki küldök szép koszorút s azt
 Tedd a fejére,
 Hogyha aradi lett im a szerencsét
 Véle elérje!

Médea tervelt Kreusa ellen
 Büvös erőket,
 Imár is örült, hogy férje fazon egy,
 Szóva se mondta:
 Hogy koszoruját kedves arája
 Visszaritette,
 Így bizonyos már terembe, melylyel
 Lesz aratára,
 Éppen azért a napnyugavalkót
 Font koszorút, s azt
 Reggeli harmat- s gyöngy levelekké
 Szegte körül, s így
 Küldte a lánynak gyermekinek, ki
 Általadár
 Szókkal: az ide, drága anyáknak im
 Szép koszorút küld,
 Tedd a fejedre, tedd fel előtünk
 Oh de örübnénk
 Látni te rajtad is az anyáknak
 Majd eszteljünk.
 Nem nyire jól áll, s ő is örülni
 Fog neki, hidd el.

Nékte Kreüra szép koszorúját
 És a fejére
 Tette örömmel. Oh de az égri
 Kérdé' legottan,
 És a leány nit, kért segédelmet,
 Mire az atyja
 Jött hamarossan s ottani kezdé,
 Lányja pediglen
 Atkarolá őt, s lángözönben
 Altanok ekkor.
 Senkise volt a ki közelükbe
 Menni merészelt,
 S így a szegények szűfkeletére
 Egtenek is ezt
 Médea tette s volt okozója
 Tudva előre:
 Hogy koszorúja, mely ha kigyul, az
 Járón aráján
 Lángra talál s így nyitja helállok.

 Járón e képpon
 Láttá aráját, szíve szomor lett,

És Medeát most
 Fezdte utálni tettei végett.
 Tudta, hogy ilte
 Kedves arája nélkül e földön
 Lypászos, ezért is
 Önmaga kardját keblibe mártván,
 Életét oltá.

Médea mint hogy magybudományát
 Nyerte a naptól,
 Így Heliosnak monda imát és
 Néki ajánlá
 Lyperneket, kik nála maradtak,
 Ö maga szintén
 Elmenekülni kezüib e helyről
 Tűrszekeren, mit
 Kétfejű sárkány vinné röpkébe.
 És eme kérté
 Feljeresedésbe ment hamarossan,
 Mert a székér jött,
 Rajta teré meg égi nagy utját,
 S végre is eltrünt,

Mythologiai alakok.

Dionysos.

Bornaki az istene, s ekként fejen
Szőlővel koszorú van;
Hol poharak törednek, csak is
Ottan van ő mulatóban.

Tartja kezében a Thirsus botját,
Fel van az is koszorúza;
Szép aranypos kőniban nagy képen
Táncolni a vigaslóba.

Plutus.

Haszonszerző az istene,
Saj boldográg van ő vele,
Mert hol pénz van csak ott lehet
Jó életben ki-ki öreg.
És ő ekként a nagyságot
Könnyen élve, - a gondjait
Légy szelnek esztől, s
Mindenkben csak a jóra lel.

Hymen.

I.

Eljegyzésnek az istene ő
Égő faklyát kezébe tart.
Jelsz hogy: ifjú is a leány
Eljegyzés ünnepeit ha tart:
Hogy a szerelmük lángiban ég -
Ez csak az élet, ez csak a szép!

II.

Bájos ifjú, eljegyzésnek
Az istene,
Égő faklyát tart a kezében
Minek jelsz:
Hogy a leány már ifjú serája,
Rajta élmlék ifjú bája.

Lyanymedes.

Egy pártos fiú, kit nagy hívtak: szép lyanymedes,
Nyáját öszötte, s dalát furulyára nyom.
Látva Zeusz ötet gondolta: ez ifjú lehetne
Olympus tetefén, még a pohárnokom is.
Gondolatát a szerencsét érvényre emelte, legottan
Lassá változva, a fiút elragadta.

Honos

Ott, hol a tréfa üte' a tanysát fel,

(Szimpadnok is neveshető')

Honos alakjai tünnek elejbenk -

Jethők magyon nevetted.

Nem erola, hisz maga Honos az arozat

Tréfa's alakra festeri ki,

I ezzel a népeknek és a világot

Megládd miként nevetted.

Oh de boldog ő,

Tréfa a fején

Lenggetjű - riptka -

I zeng a szegény

Dallamokat -

I taprot arat.

Mindkét
H. J. J. J.